

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.10.2006. године

**НАСТАВЉЕНО 04.10.2006. ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 10,00 ЧАСОВА**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених: адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **опт. Митровић Радослав са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем и Мирјаном Несторовић,**
- **опт. Репановић Радојко са браниоцем адв. Исаиловић Игором,**
- **опт. Јовановић Ненад са браниоцем адв. Ђурђић Вељком,**
- **опт. Чукарић Слађан са браниоцем адв. Владицом Васиљковићем,**
- **опт. Нишовић Милорад са браниоцем адв. Лековић Татомиром,**
- **опт. Петковић Мирослав са браниоцем адв. Фолић Гораном,**
- **опт. Петковић Зоран са браниоцем адв. Миланом Бирманом и**
- **опт. Папић Рамиз са браниоцем адв. Палибрк Драганом.**

Нисмо у колизији. Нисмо ни саслушали Папића, тако да и не знамо да ли ће бити у колизији. У овом моменту не знамо да ли ће бити у колизији. Добро, договорићемо се у пази.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Нека остане у заседању само опт. Јовановић Ненад, остали оптужени, хоћете да их спустите молим вас доле.

Нека буду Митровић Радослав, Репановић Радојко нека остану. Чукарић, Нишавић и остали спустите их доле.

САСЛУШАЊЕ ОПТ. НЕНАДА ЈОВАНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу, хоћете стати овде за пулт? Ви сте примили оптужницу, јел тако? Јел сте разумели шта Вам је стављено на терет? Да ли сте разумели оптужницу? Хоћете да укључите само микрофон молим Вас.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам разумео оптужницу у потпуности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте дужни да одговарате на постављена питања. Можете се бранити ћутањем, то је Ваше законско право. Да ли ћете изнети одбрану?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћете изнети одбрану данас, обзиром да нисте у обавези?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Обавезно, немам шта да кријем ја. Значи, хоћу да изнесем одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Поштовани суде и поштоване судије! Ја као, везано за оптужницу, значи у потпуности све сам то схватио, разумео и мени као грађанину, као човеку, као родитељу, мени јежао свега овога што се десило, али желим да истакнем и то да за све ово за шта се ја теретим сматрам да сам потпуно чист и невин и да нисам ништа крив. Почећу, значи са 24. мартom 1999. године.

Значи, 24. марта, као и сваког дана отишао сам на посао. Кад сам отишао на посао радили смо све оне наше задатке редовне које смо имали. Негде око 10 часова, 11 часова, не могу са сигурношћу да тврдим, назвала ме супруга телефоном и каже: «Ненаде дођи хитно беба је много болесна», а беба ми се родила 19. марта, значи то је 24. март. Питам старешину мога господина Репановића обраћам се: «Морам да идем», каже: «Иди и завршавај свој посао». Одлазим до стана, узимам дете, са супругом заједно одлазимо у Дом здравља у Сувој Реци. Ту нас прима доктор, колико се

сећам да је био Слободан. Чим је погледао дете, каже мора ово хитно за Призрен. Узимам моје возило, супругу, бебу и дете и одлазимо хитно за Призрен. Долазимо у Призрен на дечије у болницу горе. Прима нас, био је начелник клинике чини ми се Ивица Деспотовић. Ту нас он прима. Чим је видео ове резултате и то било му је јасно да дете је болесно и каже мораће ово за Приштину али, с обзиром да је ситуација била таква каква је била, сви знамо, значи већ је требало да крене бомбардовање, каже да покушамо, пошто смо се знали од раније јер лечио ми је и старијег сина, каже да покушамо некако да видимо да останемо овде вечерас да не би ризиковали живот и бебе и свих нас и тако смо одлучили. Узимају резултате, припремају све то и кад су видели, значи видели су да је много, разумеш, да има дете ово, али ипак остајемо ту у болници и целу ноћ ја са супругом која је имала свега 4 дана после порођаја и син ми Жељко 4 године, целу ноћ остали смо у болници поред детета са укљученом инфузијом у инкубатору до ујутру.

Међутим, ујутру устали смо, кренуло је бомбардовање, чује се, али ја сам имао своје проблеме, неиспаван, уморан јер и од ранијих дана наша средина је била каква је била где смо нон стоп били укључени и да вам кажем доста уморни.

Значи, узимају те резултате ујутру, дошао је доктор Ивица и обавио ту визиту и шта ја знам и узели поново резултате да видимо да ли су бољи или гори. То је требало негде та процедура да траје 2-3 сата да траје, шта ја знам колико је било. Чим су погледали те резултате, видели су да се стање погоршало и оног тренутка, колико је то сати било негде 10, 11, 12, стварно не могу да се сетим поред свих тих проблема које сам имао. Каже да мора хитно дете за Приштину. Питају ме каже: «Да ли имаш возило»? Кажем: «Имам возилу, али то је неисправно, не могу да идем са мојим возилом». Уз сагласности са једном Туркињом која је била ту и др. Ивица одобравају ми возило Хитне помоћи, значи један комби и значи дете исто са вештачком храном, укљученом инфузијом, дозволили ми то возило и крећемо за Приштину. Пита ме којим путем хоћете да идете. Рекох, Сува Река – Дуље – Приштина горе то не може никако да иде. Знам да је пут био затворен, није имало шанси. Рекох, боље ми је преко Брезовице, значи Призрен – Брезовица, овај магистрални пут што излази Скопље – Приштина, али знао сам и ту, имао сам информације да и тамо излазе, пресећу терористи, било је више напада, али у питању је дете.

Тако наоружан, како сам отишао у униформи са пушком, са све то, седамо у возило и крећемо за Приштину. Хвала Богу, у Приштину стижемо, колико је било два, пола три после подне, прима нас, не знам на којем одељењу стварно сада које је било, сигурно на неком заразном, не могу да вам кажем. Прима нас неки доктор мало са израженијом брадом,

чини ми се да је био родом Горанац, значи ту из неког села из Драгаша. Чим је погледао оне анализе које су нам дали из Призрена искључио је одмах инфузију од детета и рекао: «Знате шта је, све је ово прошло сада опасност, да је то дете имало количине те рубине жуте, да је дете имало толико после рођења, после дан, два, морали би хитно да урадимо да мењамо крв, али с обзиром да је већ прошло 4-5 дана ипак ја сам мишљења да ће бити боље детету, јер рат је, са трећег спрата», где је оно било, на трећем спрату су били смештени, каже: «Где да спуштају доле у ходник доле децу, ипак бих предложио да дете буде уз мајку, верујте биће боље». Да вам кажем мене је то охрабрило и једва сам дочекао тај тренутак да ми тако каже и овај комби што је био, онај возач исто је искористио прилику, утоварио је неке лекове, сачекали смо њега, нама су ту дали кафу, дете су превили у неке пелене и чим је дошао возач са напуњеним возилом, са лековима, ми се враћамо истим путем преко Брезовице и стижемо у Призрен, а то је значи 25. и већ је било прије мрака и верујте ми журио сам да што прије стигнем за Суву Реку, знајући да пролазим кроз та насељена места претежно са шиптарским становништвом. Знам да су пресретали, да је било врло ризично и журио сам да стигнем за Суву Реку. Тако се и дешава и ми крећемо заједно са супругом Жељком јер сви смо били заједно, враћамо се у Суву Реку.

Кад сам стигао у Суву Реку ја сам становао одмах на уласку, значи гледајући из правца Призрена на улазу Суве Реке код Дома здравља, ту ми је био стан и долазим ту. Чим сам дошао јавио сам се командиру да сам стигао. Већ је био мрак,, рекао сам да сам био уморан и то. «Нешо пошто је тако у питању, пошто је дете болесно и то» каже «...остани, видимо се сутра ујутру на посао», то је било.

Сутрадан 26.03. ујутру устао сам мало раније и одлазим на посао као и нормално сваки дан што сам одлазио. Кад сам стигао у станицу полиције чини ми се да у дежурној служби затекао сам вођу смене Гогић Милована, а на средствима везе био је његов помоћник, мислим да је био Ђокић Горан. Укратко ме упознају са новостима шта је било у току ноћи. Ја сам питао шта има и то и кажу у току ноћи било је мирно, било је пуцњаве, чуле су се детонације са свих страна. Код нас увек у Сувој Реци се и пуцало, али није било неких проблема каже. Исто и у насељеним местима са мешовитим становништвом и тамо нико се није жалио, значи све је било мирно и то. Каже, имамо од новости, значи 25-ог већ је дошло до померања људства. Каже, са неких положаја су повучени, неке су рокаде направљене, морало је командир је наредио да се мора обезбедити магистрални пут Сува Река – Призрен, значи на деоници од Села Топличана до Ћиновца. Ја примам све те информације које ми дају. Поред овога, каже, исто треба у току данашњег дана, да се исели штаб јер због НАТО авијације које су нон

стоп гађале, имали смо информације да гађају, значи да ће гађати и тај наш објекат, прво ако гађају гађаће полицијску станицу. Значи, било је речено да ће се тај штаб који је сачињавао старешине, дежурна служба и рецимо ауто патрола у тај штаб, а исто значи и ти људи и поред станице полиције, значи са десне стране имали смо и тај објекат смештаја у коме су боравили наши полицајци неки који су спавали а исто и ови људи који су били на смени на обезбеђењу објекта.

Након тог информисања, ја одлазим у своју канцеларију. Командир још тада није стигао, ни начелник. Отишао сам у своју канцеларију и знајући, значи нисам био ту, а већ је почео рат, неке списе, оно што је било најосновније почео сам да пакујем и да припремам. Чујем командир доле долази у станицу после извесног времена. Чујем разговор али то се добро чује горе и на спрату. Долази командир и одлази у своју канцеларију. Након извесног времена долази и господин начелник Витошевић. Одлази и он у своју канцеларију. Чим су они дошли, ја одлазим код командира. Командир ту прво ме питао, поздравили смо се, како си, шта си, како ти је дете, ја сам му све објаснио. Јел било проблема успут, хвала Богу, каже све у реду, добро је. Каже, исто почели смо, сели смо тако један према другога, он овако и разговара са мном, каже исто ме командир значи информисао што су ме укратко информисали и ови из дежурне службе. Поред тога, каже, данас очекујемо око 10 сати треба, од 10 сати значи, требало би да наиђе увиђајна екипа из СУП- а Призрен која би требала да изврши увиђај на Рештанском путу, у правцу Села Рештана и да ће она бити упозната као и патрола која ће поћи кад буду дошли у пратњи у њиховом обезбеђењу. Твој је задатак, с обзиром да је већ рат кренуо, да обиђеш све пунктове у граду који су били и обезбеђивали град и српско становништво које је било, нормално и остало становништво у граду.

Након тога, кад ти се укаже прилика, молим те, знаш да је било померања, кажем ти у истурени пункт, ови пунктови који су изашли у Ђиновце, каже нико их од јучерашњег дана како су у јутрањим часовима изашли нико их није посетио, да одеш тамо, да посетиш, да их помогнеш, да видиш шта су урадили. Све што им треба, имаш искуства у томе, да им помогнеш око организације, око свега тога и каже исто такође да обиђеш и ово људство што је било на периферији града, то је кад кренеш за Призрен на самом изласку из Суве Реке, значи са леве стране простире се један вис који надвисује Суву Реку. Ту смо имали исто положаје, да обиђеш и њих уједно. У реду командире, схватио сам свој задатак.

Након тог разговора, тог информисања у канцеларију долази и господин Витошевић, начелник. Укратко и он питао ме је, интересовао се одмах за породицу, за дете. Схвативши свој задатак, ја полазим на свој задатак. Узимам, спуштам се у држурну службу доле, узимам кључеве од

«ладе ниве» и крећем са обиласком ових пунктова. Обилазим полако, полако, код свих задржим се, објаснио сам им све на максималну будност, појачано осматрање, да не буду изложени од НАТО авијације, да не би откривали свој положај, ако затреба нешто, да се увек чујемо, да смо на вези и да пратимо и ми целокупну ситуацију шта се дешава. Док сам све то позавршавао већ је било време доручка.

Значи, не могу сад колико је то сати било, ја одлазим до стана. Нисам отишао више због доручка, отишао сам да видим, да вам кажем право, да посетим како је беба, да се чујем, да видим, јер бринуо сам јер жена тек што се породила и она није била добро, да видим шта се дешава. Одлазим до стана, ту сам мало одморио, доручковао, поново узимам, значи после извесног времена узимам поново возило, стартујем и долазим у полицијску станицу. Када сам дошао у полицијску станицу одлазим право у моју канцеларију горе. Требао сам још неке ту шта ја знам још неке списе, пакет ту да припремим, да избацитим, јер ми нисмо све то иселили, планирали да иселимо, значи оно најосновније што нам је требало и ставили смо у један посебан камион те наше књиге и те евиденције, значи журио сам се то да завршим, а журио сам се и знао сам да треба да одем и ове пунктове да обиђем ван града који су били лоцирани.

Али када сам отишао на спрат погледао сам, јер моја канцеларија и командирова је била једна преко друге. Значи, погледао сам, врата су била отворена, ушао сам, командир је био ту, објаснио сам да сам ово завршио овај задатак по граду, да ћу да одем и да обиђем и ове, касније још мало да имам да завршим то. «У реду је», каже. Међутим, у једном тренутку онако у разговору командир, онако случајно, не знам окрену руку, погледа сат и каже: «Нешо скоро је 11 сати, нема ове увиђајне екипе нешто касне». Сада могу да дам за право, нисам баш сигуран, али сећам се да се јавио телефоном, да ли доле у дежурну службу је позвао, да ли доле директно дежурну у Призрену и питао је да ли је кренула увиђајна екипа и рекли су да је кренула прије 5 минута. Након овога ја одлазим у моју канцеларију, што сам имао оно завршио сам и већ је било око поднева. Решио сам док је раније да обиђем, да завршим овај задатак који сам имао да обиђем ове пунктове ван града. Значи, ту је било око поднева, колико сати не могу тачно да вам кажем, не сећам се стварно.

Чим сам изашао из зграде, излазим из зграде и како је наша зграда, то је близу магистралног пута, нема рецимо тротоар и то, 5 метара. Изашао сам из зграде и одједном видим два камиона паркирана са леве стране у правцу Приштине и из тих возила видим одједном почињу људи да се искрцавају. Ја прилазим на тротоар, значи прилазим ближе и пратим шта се све то дешава. Излазе људи, сви се искрцавају тако што крећу према Рештану, тим Рештанским путем и како се искрцавају један део људства

излази и развија се у стрелце са десне стране у правцу Рештана. Други део људства креће у колону по један за Рештане, Рештанским путем. За њима полако крећу и ова возила са којим су дошли. Шта се дешава? У том тренутку, значи мени тренутак, отишао је, док све то посматрам, у том тренутку погледао сам у правцу аутобуске станице и кад сам погледао у правцу тај тренутак запажања видим да је увиђајна екипа стигла и да тој увиђајној екипи прилазе чланови ауто-патроле. То је тренутак само, разумете ме, како да објасним, само видим и из правца Призрена примећујем долази плави ландровер и тај плави ландровер, усредредио сам пажњу, сад већ сам се приближио до станице и видим како долази и он дође до станице и са леве стране паркира возило на самој раскрсници за Рештане. Значи, са леве стране пута гледајући у правцу Приштине, више на самој раскрсници на путу према Рештану.

Из тог возила излази тада господин, препознао сам да је био господин Митровић. Чим је изашао погледао је у правцу тих јединица, то њихово кретање, на тренутак окренуо се према мени. Кад се окренуо према мени пошао је корак, два. Како је кренуо према мени, ја сам пошао да га поздравим. Стао сам у ставу мирно, поздравио га, међутим, он ме тада није отпоздравио и почео онако повишеним тоном на мене малтене да виче говорећи: «Шта је ова гужва, шта се овде ради»? Ја сам у оном тренутку био изгубљен, нисам знао због чега ми то каже и видим све оно, сасвим сам био изгубљен у том тренутку. Ништа, он само то изговара, ништа му нисам рекао верујте ми, као да сам се укопао у земљу, све ми се окренуло у том тренутку, ништа нисам видео нисам могао ни да размишљам шта се дешава. Он се окреће, полази према свом возилу које је било паркирано, погледао поново у том правцу, улази у возило, окреће полукружно окретање и одлази у правцу Призрена. На тренутак само сам пропратио како иде, одлази.

Моја «лада нива», значи кад сам дошао, паркирао сам на самом уласку на круг станице. Значи, ту је била паркирана на тротоару. Значи, удаљеност од тог места где смо успоставили тај контакт, где сам то пратио једно седам, осам корака до десет корака. Значи, долазим у «ладу ниву», стартујем возило и крећем на задатак за Ђиновце.

Одлазим у Ђиновце, одлазим прво, колико могу да се сетим до најудаљенијег положаја. Стижем у Ђиновце, људи су били смештени, сада гледајући у правцу Призрена одмах прије скретања, како да вам објасним, значи са леве стране одмах поред пута био је неки објекат, да ли је то била нека продавница или не знам шта, била је празна. Значи, то је пут који води за Ђиновце, раскрсница путева, значи на самој ту раскрсници, одмах ту поред раскрснице, прођеш пут, одмах ту је био тај положај. Попричао сам са њиме, чини ми се, колико се сећам, не могу сад свих људи, али мислим

да је био господин колега Јокић, вођа сектора, чини ми се њега се сећам. Опет не могу са сигурношћу да тврдим, али колико се сећам њега сам запазио да је био. Излазим са њиме око тог објекта да осмотримо шта има, како има. Била је онда мало касније, не касније, мало удаљеније од тог положаја био је Дом здравља, неки је ту становао али никога није било, неке тополе и нешто, а испред самог овог био је један велики ров, у ствари то је био канал за возила и то, био је бетонски и ја сам им предложио ту да буду да обезбеђују ту магистралу јер је стварно било идеално да неко ако припуца бетонски зид дужине негде око до 10 метара, шта ја знам колико је било и предложио сам на једној страни да затворим ако дођу са бочне стране, рецимо неко ако им припуца да не би и један сандук муниције да имају нон стоп ту. Они су се мало жалили ту, каже да им прети опасност од Ђиновце, јер Ђиновце је доста велико село било. Ја сам рекао немојте да се плашите ништа, ако будете правилно радили, обезбеђивали. Па каже ови други, овај положај је мало даље од њих, не бојте се то је удаљено рецимо од Суве Реке, колико можда има седам, осам километара до тог задњег положаја.

После свих тих мојих, како да кажем, помоћи коју сам им пружио колико толико колико сам могао и колико сам их убедио у свему томе, крећем у возило и враћам се за Суву Реку. За Суву Реку успут свраћам на овај њихов суседни положај. Тај суседни положај који је био ту, он је био одмах на удаљености можда од њих једно 200 метара, али била је мала овако као котлина, сам пут како је, магистрала је то, котлина и скреће се тим путем, улази се, било је неко стовариште ту и цео тај плац је био опасан бетонским зидом. Значи, то је била негде парцела велика, па ја мислим можда око хектара, да се тако изразим. Чини ми се, по мом мишљењу, можда није толико али мени је тако изгледало и у том низу, значи биле су три велике куће. У том низу, значи гледајући у правцу према Ђиновцу од пута, значи сада десно причам, пошто је са десне стране у правцу Суве Реке. И те куће, значи једна прва ближа кућа која је била ту, узимам ту једног од ових људи који су били на том положају и одлазим тамо да видим где би било најбоље, по мом мишљењу, за осматрање и за саму одбрану њихову а и обезбеђење магистрале, имају већи видик и осматрање и то. Лично сам отишао на ону кућу горе, била је од три спрата, празна, нова кућа, нова градња, погледао, чак сам отишао и на кров горе, поткровље да видим, скинуо сам цреп, имали смо прегледност, све могли смо да осматрамо.

Ту, опет кажем, не могу да се сетим тачно који су људи били, али колико ме служи памћење, ја мислим да је био неки Шабани Рамадан, опет не могу са сигурношћу да тврдим, али колико се сећам, колико могу да се сетим, мислим да је он био на том положају. После свих обављених ових,

те контроле, те помоћи коју сам им пружио колико, толико колико сам био у могућности, ја продужавам пут за Суву Реку.

На удаљености од тог положаја, значи средишњег положаја, па рецимо једно 500 метара, око 500 метара у Топличане на самом брду, био је један вис који надвисује тај део од широког, може да се види лепо та котлина а види се исто пут који долази из Селогражда, излазио је ту у Топличане у ову раскрсницу само за Рештане доле, значи покривали су тај део. Ту су биле две кућице. У те две кућице били су ту распоређени ови људи и ту сам изашао и са њима поразговарао све лепо и отишао том косом страном, тим висом, био је багремар велики, како над висује, да видим где је боље, где им прети већа опасност, да им ето колико-толико могу ја да им помогнем.

Отишао сам с једним од њих, сад не сећам се ко је био стварно, али знам да је на крају, тамо једно 50 м, можда од самих тих кућица, био је један, да извинете, пољски WC и ја сам предложио да ту буде стража и да не може нико да их види, а они имају прегледност и ту косину и то и они су тако и прихватили. Након свега овога, али на том положају исто био је од активних, колико се сећам, Ализановић Зоран и мислим да је био исто Недељковић Звонко. Било је негде око 10-ак људи ту, колико могу да се сетим.

Значи, завршавам све те обавезе и враћам се за Суву Реку. У Сувој Реци долазим у насеље «Широко». Кад сам стигао у насеље «Широко» већ је мени са десне стране, на самом спуштању према Сувој Реци, изнад «Балкана» горе имали су они једну помоћну фабрику која је изграђена, која никада није прорађена «Дампера». Преко «Дампера», значи да обиђем ове људе који су били на том вису који су обезбеђивали тај, више је био сконцентрисан српски део становништва доле у граду. И значи, ја одлазим преко «Дампера» пољским путем преко тих ливада и одлазим код ових на положају. Сусрећем се с њиме, поразговарао, исто обавио тај разговор, међутим, у том тренутку колико могу да се сетим имали су неких проблема. Један резервоар је био горе скорз који је долазио из Сопине, значи ту је био резервоар, воду где се напајала Сува Река и лепршао је неки најлон, црна кеса је била и како је лепршао они кажу мени, помоћник каже неко има горе, пратимо већ скоро сат и по, два сата, каже видимо, нисмо сигурни, нису имали оптику и било шта да осматрају ближе, а то је било рецимо на удаљености једно 250 метара и ја узимам још двоје, троје њих, пребацивање са једне и са друге стране стижем у близини тог објекта на 50 метара или 30 метара колико је било, разумете. Кад сам видео одједном појави се најлон, окрене се и тачно изгледало је са оне даљине коју су они посматрали као да има неко. Није било никог. Враћам се са њима, они остају ту и долазим у Суву Реку. Значи, спуштам се доле, већ је било по

подне и поново свраћам до стана. Верујте ми, опет ишао сам на задатак, памет ми је била опет на породицу, на дете и супругу.

Свратио сам до стана, ту поново погледао и ручао сам, одморио сам мало дуже и већ су били поподневни сати, колико је било не могу да тврдим сада. Негде око, не знам после подне већ је касно после подне, пола пет колико је било, ја крећем за полицијску станицу да обиђем.

Поново излазим, обилазим ове пунктове успут и свраћам у станицу. У станици већ је кренуло ово измештање. Ови људи, видим ови који су били на стражи, на обезбеђењу око станице, ту смо имали обезбеђење, већ су били прешли у ону суседну кућу, значи гледајући у правцу Приштине са леве стране, одмах раскрсница како иде за Рештане и ту била је кућа од три спрата. Ту су већ прешли, видим стража ту, двојица њих, а у међувремену док то посматрам видим и да долазе још неки резервисти који су били на одмору да ручају, а био је договор да морају да дођу сви ту који су на обезбеђењу станице, значи сви да буду од 6 сати рецимо да буду ту и да се више не удаљавају без нашег знања у сваком тренутку, а давали су стражу испред саме станице тај видик и иза станице још једно стражарско место је било то кад су дошли. Одлазим код њих тамо, погледао сам, видим да су се људи добро сместили, а пропустио сам и то, значи кад сам дошао испред станице у тренутку док сам излазио приметио сам паљевину на рештанском путу. Колико је било једна, две куће колико сам могао у том тренутку да запазим, али осећао се још дим како пуши помало, из тих кућа осећао се мирис.

Враћам се са њим ту, обавио разговор, све је било у реду, није било никаквих проблема, крећем полако доле у робну кућу. У робној кући исти је задатак био да сви људи који су били на обезбеђењу код робне куће, значи ту је било обезбеђење. Било је обезбеђење у самом центру града код моста ту је требало да се измести овај наш штаб где је требао да буде на првом спрату и ту је имало обезбеђење. Значи, ја свраћам до робне куће и ту су људи исто прилазили, сместили су се, била је велика једна као сала, неки су се ту сместили, неки у један други део простора, значи на првом спрату у робној кући. То је већ више било предвече, они су имали неке свеће и ја узимам те свеће, враћам се поново до горе, ови пошто нису имали ништа на обезбеђењу које је било испред, дајем њима те свеће, а ови су имали ту неке петролејке а и свеће су имали пошто преко ноћи је обавезно било гашење светла у граду, значи да будемо што мање приметни и због НАТО и због непријатеља да не би открио наше положаје.

После тог одласка горе, по дељењу свећа, ја се враћам поново ту. Већ је било време да ови који треба да оду на пункт горе ова смена. Отпратио сам ту смену, мислим изнад града време да ови који треба да оду на пункт горе ова смена. Отпратио сам ту смену, мислим изнад града оне шумице,

сачекао ту смену и то је већ био мрак и после свега тога одлазим у овај објекат где се изместио штаб.

У објекту ту, колико се сећам, затекао сам командира, начелника, ове из дежурне службе, били су још неки ту на обезбеђењу, неколико њих, било је на ходнику још неко, разумете, оно како се улази. Сад стварно не знам ко је био. Значи то је то, завршава се тако тај мој радни дан који је мени остао у сећању за тај 26.03.1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу, Ви сте били у функцији помоћника командира?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су Ваше обавезе и задаци?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У својству помоћника командира ја сам морао да поступавам по наређењима свих мојих виших претпостављених старешина, тј. Витошевића, господина Репановића, господина Борисављевић Драгана, заменика и ја као помоћник командира. Радио сам искључиво по њиховим наређењима и по распореду службе који је постојао, ако није постојао по усменом наређењу или имали смо неке спискове пошто је рат и ти спискови нису увек важили, значи укаже се потреба мора нешто хитно, мењало се људство, није било сигурно увек на истом месту, али то је тако било. Мој задатак је био да обилазим те људе, значи да помогнем командиру у самој тој организацији око обезбеђења, око помоћи пружања грађанима, значи да отпратим смену, да допратим смену, да обиђем те људе који су на страни ако им је нешто потребно и плус ови у мешовитим становништвима где је било са мешовитим становништвом исто ако је било у мом домену где могу ја нешто да, договорили смо се с командиром, одлазио сам и тамо. Неких других посебних задатака нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви сте 24. марта били у полицијској станици до поднева? Јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам у тој станици био, кажем вам, 10, 11 сати колико је било када ме је супруга позвала. Од тада, значи ја сам одсутан од тог момента све до 26. ујутру кад долазим на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала нека посебна наредба у смислу да буде проглашено ратно стање како треба поступити са полицијском станицом, како треба поступити са људством? Да ли је била нека посебна наредба у том смислу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите да вам кажем, никакве посебне наредбе нисмо имали. Ми смо имали само обезбеђење објекта полицијске станице, имали смо тај вис који је нон стоп функционисао изнад тих балканских зграда и хотела «Балкана» и држали смо те висинске тачке «Метохија вино», разумете, држали и пошто је по потреби, то није увек

било стање, значи ако проценимо стање, процени командир, договарали смо се и тако је функционисала. Иначе, неки посебни задатак, посебно нешто нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте ви униформу имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми смо имали плаву маскирну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите све шта сте имали? На глави?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На глави качкет, имали смо јакну, кошуљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали неку ознаку на качкету?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Имали смо оно полиција плаво, застава она наша што је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали ознаке на рукавима?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Како мислите ознаке, чинове и то? На рукавима исто имали смо као на капи што је била она ознака имали смо и на раменима, било на јакни ако смо у јакни, ако смо у кошуљи, значи на кошуљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте носили чинове?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чинове нико није носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико, ни високе старешине?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нити старешине, нити полицајци, нико није носио чинове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво сте оружје имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Оружје сви смо имали аутоматско, аутоматске пушке и нормално и пиштољ. Ми смо значи, неки су имали ЦЗ, резервни састав дужио је ТТ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А средства везе какве сте имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Средства везе имали смо старешине средства везе, значи, ове радио станице МХ210, ја сам имао, имао је командир, мислим да је и он имао такву једну или две радио станице колико је држао. Имали су ови на пунктовима који су били удаљенији, сваки пункт који је био имао је да се чујемо у току дана ако буде нешто, ако затреба, значи свако је имао ту везу. Имали су значи оне велике МХ350 и МХ210 ове радио станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су то била отворена средства везе? Јел то могла нон стоп комуникација да се обавља?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видите да вам кажем, ми ти који смо радили, мислим да смо радили Сува Река на 57. каналу. Ми смо слушали, значи сви они који су били на пунктовима, они су могли да слушају тај 57. канал, значи подручје Суве Реке, захватао је један део и Ораховца, а Призрен је радио на 46. каналу. Значи, да су они могли да прате само подручје Суве Реке. Чини ми се, не чини ми се, него ја сам имао рецимо

две радио станице тако да сам понекад могао да пратим шта се дешава и у Призрену на том 46. каналу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли 26. марта у јутарњим сатима у полицијску станицу и рекли сте да су Вам реферисали, да су Вам испричали шта се догодило претходног дана? Јел су Вас само обавестили да је дошло до померања људства, да су обезбеђени неки пунктови, како сте рекли, Ћиновце, Топличане или да ли су Вам још нешто, да ли су Вас још о нечему известили?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па рекли су ми да ће и овај штаб да се измести у току данашњег дана, значи у току 26-ог да ће да се напусти зграда полиције, да ће да пређу у тај привремени, доле у тај стан где је требало да се оде и да се отишло тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас евентуално обавестили да ли су била нека борбена дејства у Сувој Реци или у околини.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да вам кажем, ја сам то пропустио. Сад не знам тачно да ли су ме ови из дежурне службе упознали, да ли ови приликом обиласка, кажу онога дана када су се одселили ови који су кренули у јутарњим часовима 25-ог на ове истурене пунктове за Ћиновце и Топличане, каже да је у тим сатима, значи један део јединица ових Чегрова прошао кроз Суву Реку у правцу Рештана и да су се тога дана чуле неке активности у том правцу према Рештану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не могу сад, да ли су ми рекли ови из дежурне службе, да ли су ми ови неки из разговора где сам обилазио на пунктовима, стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да је тог 25.03. да су прошле неке јединице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је, да су прошле неке јединице у правцу Рештана и да је било дејстава у том делу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су Вас известили евентуално да ли је било неких губитака?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нико ме ништа није известио, јер то су њихове јединице и ми немамо контакт са њима, јер они су имали посебно своју команду и једино то ако касније саопште после дан, два или то можемо да чујемо ако се нешто деси, разумете. Иначе, ми нисмо уопште са њима имали никакав контакт, са том јединицом. Они су били, та јединица која је радила, која је обављала тзв. чишћење терена од терориста, они су то радили, а наша станица, ми, наше људство, ми смо само, ми нисмо имали много људи, ми смо све што је било максимално је распоређено и нисмо могли ми да нађемо рецимо на неком месту више људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте били у некој координацији са њима?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У некој координацији? Никакву везу ми са њима нисмо имали, разумете. Ови су имали, можда су били у координацији ови из СУП-а доле начелници у Призрену и преко њих онда можда могло је да се ступи, мислим та координација да се успостави контакт неки са командиром и начелником који је командир, значи свако јутро, свако вече обавезно се чуо доле са начелником шта има, како има и планирамо се рецимо шта треба да се предузме тога дана. Значи, то је тако функционисало та служба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је командир дошао и када Вам је саопштио да треба да дође увиђајна екипа и да треба да крену према Рештану, да ли сте Ви питали због чега долази увиђајна екипа? Да ли су дали неко објашњење шта ће увиђајна екипа сад ту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите да вам кажем, командир ми ништа није рекао због чега, али ја сам сматрао, знајући да је прошла та јединица да има нешто што долази та екипа и нисам обраћао пажњу јер код нас су свакодневно, не могу баш да кажем свакодневно, али те патроле од '98. године када су кренули немири од марта месеца нон стоп су долазили и нисмо ни обраћали пажњу. Значи, рекао ми је то, ја нисам обраћао, значи долази, ићиће у патролу, ићиће патрола у њиховом обезбеђењу и нисам ни обраћао пажњу уопште за ту увиђајну екипу и због тога нисам ни питао због чега долази и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми која је то патрола која треба да обезбеди, конкретно говоримо за 26. март? Која је то патрола, јел то има неки назив та патрола?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ауто-патрола, то је у саставу дежурне службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одредио ту ауто-патролу тог дана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тога дана распоред службе већ је направљен 25-ог, то се већ знало и за сутрадан. Тако се увек правио распоред. Значи, ја сам био одсутан, највероватније командир, не би могао ко други да одреди, барем ја мислим тако, ту ауто-патролу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико број људства, колико има у ауто-патроли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ауто-патрола је била, значи радила је по два члана, рецимо у минодопским условима и то. Међутим, у случају рата по потреби, рецимо ако је негде опасност где треба рецимо као тај увиђај и то било је појачавање патроле до 4 члана у тој ауто-патроли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био тих дана, ко је био у ауто-патроли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То се сећам ја приликом обиласка у граду сусрео сам се са том патролом, видео сам били су пок. Тановић Радован, чини ми се Чукарић Слађан и припадници резервног састава Јанковић Сретен и Петковић Мики, Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте кренули да извршите задатак који вам је командир дао, реците ми да ли је уобичајено да Ви сами идете возилом да обилазите те пунктове или није?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Погледајте овако, значи, то све зависи од своје процене рецимо и то. Некада сам узимао кад одем ван града негде где је опасније место, узмем увек по некога у пратњу, а ту осетио сам да нема потребе да узимам некога, то је магистрални пут, били су нон стоп пролазиле полицијске наше снаге, нема неко шиптарско село успут, значи није претила опасност и одлучио сам да пођем сам, а иначе где се ишло овако увек сам узимао по неког, рецимо ја лично кад сам одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, да сте узели кључеве у дежурној служби од «ладе ниве», која су возила још била ту? Која користите још возила?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Имали смо плаво-бела возила, сад не знам колико су била, пола су била исправна, пола нису била исправна, имали само четири-пет плаво-белих возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то возила, јел знате, јел се разумете?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: «Кец 101».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали тих возила?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не могу сад, да ли је четири или пет, ја стварно не могу сад. Имали смо још једну «ладу ниву» значи коју је користио сектор, значи чини ми се две «ладе ниве» да су биле, две или три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тих возила није било ниједног које сте Ви користили?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Које смо ми користили не. Командир је користио за време рата исто једно возило, то је било одузето због безбедности, због кретања и то користио је, чини ми се да је била «аскона» црвене боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Опел аскона»?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: «Опел аскона» мислим да је била «опел аскона». Пропустио сам госпођо да кажем исто да у саставу те патроле, да је вођа патроле био пок. Тановић, његов помоћник највероватније Чукарић, пошто је био активни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вођа патроле је значајно био пок. Тановић?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се то мењало или је увек био кад је у патроли он?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите да вам кажем, то се мењало из дана у дан, никада није било константне смене, јер потреба људства сад нпр. треба негде тамо оде Тановић, ови људи који су били од активних рецимо онда укључивали се, никад није било рецимо константно да буде једна патрола. По потреби значи тако смо узимали људе, формирали те патроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми тог дана да ли знате ко је био вођа патроле 26. марта?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 26. марта рекао сам пок. Тановић, Чукарић је био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како то знате, одакле Вам то сазнање?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видео сам га у граду овако у пролазу док сам обилазио, они имају задатак, значи ауто-патрола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, видели сте у граду, али њему не пише да је он вођа, одакле знате да је он вођа?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па знам из тих разлога што он је био старији у служби, а овај Чукарић Слађан, он је био тек што је дошао рецимо из другог ОУП-а код нас и не знам да ли је чак имао завршено приправнички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате да је био вођа или претпостављате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја претпостављам и могу да тврдим да је он био из тих разлога, јер Чукарић није могао никако да буде вођа патроле, зато што је он био приправник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то правило неко било да не може млађи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Увек смо то практиковали у служби, увек ко је старији у служби он је вођа патроле, а још овај приправник је дошао са друге стране, а треба рецимо да обилазите та места, насељена места некад кад треба да оде рецимо да однесе људима нешто да помогне и то, морао је да познаје територију и због тога, претпостављам и мислим да је господин Тановић био, Бог душу да му прости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте изашли из полицијске станице, да ли је остао господин Репановић у станици? Ви излазите, јел он остаје ту даје вам задатке?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Оног тренутка, кад сам ја изашао од командира, од командирове станице, мислим из командирове канцеларије, ја излазим у моју канцеларију, затворио сам врата и он је, његова су била затворена врата. Од оног момента, значи, од око 11 сати колико је то било ја командира више не видим до у вечерњим сатима кад сам видео доле командира. Значи, цело време командира ја нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте изашли, да ли видите неко возило евентуално у дворишту да се налазило? Кад излазите из полицијске станице шта видите, јел има нека возила?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кад сам излазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из полицијске станице? Кад сте кренули да извршите задатак да ли су ту била нека возила паркирана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па рекао сам у почетку. Значи, била су два паркирана возила са леве стране. Чини ми се да су била ова војна возила ТАМ десетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су то возила, опишете нам то мало?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То су војна возила, значи била су маскирна возила, чини ми се да су имали и са стране оне у Балкану платно оно од трака, које је штитило од зоља и од нешто тих мало јачих наоружања, да не би топило, значи удари у то и да не би дигло то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то има неку каbinу позади, опишите? Јел то камион?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Камион десетка ова војна возила, знате како то изгледа. Значи, кабина је напред, није нека велика кабина, двојица у кабини и по мом знању, у каросерији може да буде негде до 7 људи, 7 и 7 с једне стране – 14 и 2 напред, значи 16 људи у том возилу, по мом знању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то су војна?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико се ја разумем, више од 16 људи није могло да буде, ако је било пуно возило максимално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели евентуално неку ознаку на њима, регистарске таблице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не, никакве нисам приметио да ли су имали, стварно нисам приметио. Мени је било с бока како сам изашао из станице, лично видим овако право само та возила ту бочну страну, искрцавају се људи, одлазе и то видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми говоримо, још нисте кренули да извршите задатак, значи, кад сте добили, кад вам је речено увиђај неки, па да треба да стигне, значи још нисте кренули да извршите задатак? Тад кад излазите да ли видите паркирана возила, о томе говорим?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је на подне значи кад сам кренуо око поднева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте кренули да извршите задатак који вам је командир одредио?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чекајте, ја Вас не разумем. Јел то мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо још о јутарњим сатима, то Вас сад питам?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Онда да се разумемо, значи у јутарњим сатима кад сам ја изашао ту није било никаквих возила, ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа није било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, никаквих возила није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неког дешавања, нешто у граду кад сте кренули? Испред станице да ли видите где су људи, јел постоји обезбеђење СУП-а?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте тако је, обезбеђење станице је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у то време био на обезбеђењу ваше станице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па у већини случајева обезбеђење станице су вршили припадници резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тог дана 26-ог био?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не сећам се који су људи били. Прошло је много времена, прошло је много проблема преко главе и не могу да се сетим неких ствари што сам можда јуче јео а камоли то. Имао сам проблеме и у току рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вам се налазило обезбеђење?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Обезбеђење станице имали смо одмах на изласку из саме зграде кад излазиш према тротоару, са леве стране до самог тротоара био је ров, једно стражарско место, друго стражарско место, било је лево кроз доле према Призрену, гледајући у правцу Призрена, било је иза станице једно и једно је било испред станице помоћног објекта које је штитило тај објекат да неко не уђе, пошто је увек ту људство одмарало, али у зависности од прије рата ми смо то практиковали како имамо сазнања, ако треба до напада да очекујемо и то онда смо, дешавало се да удвостручимо, утростручимо стражу на том објекту око станице, а преко дана буде један позади, један испред, није имало а ови други су људи одмарали да би били спремни, што спремнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био неки звоник?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Е видите овако: Тај звоник, значи кад смо ми састављали тај план обезбеђења објекта са тим има скица у МУП-у, у СУП-у доле Призрен. Послали смо то доле. Међутим, тражили су они касније кад су све то погледали, тражили су анекс плана као допунска места обезбеђења и та допунска места, значи ми смо морали да цртамо, пошто сам ја био непосредно задужен за то са овим Звонком доле који је радио, уз помоћ командира. Значи, одредили смо да допунско место обезбеђења буде на звонару, иза станице, кућа Поповић Анђелка и кад кренеш према Приштини на удаљености од станице са леве стране, значи једно петнаестак метара је ту Чика Бране био између тих шиптарских кућа, значи његова кућа и ту се вршило то допунско обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми колико је звоник удаљен од полицијске станице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па звоник од полицијске станице, по мојој некој процени, па има негде од 120-150 метара, мислим линијски ако гледате, а ако треба да изађеш па оно, можда има и 200 метара док дођеш до звонара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана 26-ог да ли сте имали обезбеђење на звонику?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тога дана ја се не сећам, јер ја сам дошао ако је командир поставио обезбеђење, а он је поставио за тај дан ту службу већ

да тече за наредни дан. Ја сам затекао стање, служба је функционисала по том распореду који је командир саставио још 25-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели некога на звонику?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја се стварно не сећам да је неко. Ја сам затекао стање, служба је функционисала по том распореду који је командир саставио још 25-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели некога на звонику?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја се стварно не сећам да је неко био тада на звонару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоје дани када неко треба да буде на звонику или је то свакодневно лице неко које је на звонику?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На звонику, док сам ја био ту, прије почетка рата увек је само стража функционисала ноћу, постављали смо ноћу у ноћне часове, значи чим падне мрак да се не види неприметно, оде на звонаре, буде ту, јер у раним јутарњим часовима, први свитањ људи су се враћали у базу, одмарали и онда наредна смена друга која треба да иде. Преко дана није било, а ако кажете тога дана да је било ја се стварно не сећам да је неког било, можда је било, али ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то људи који иду, јел су то припадници активног састава, резервног састава полиције, који су то људи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На обезбеђењима објекта увек, не увек, у већини случајева ишли су ти припадници резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно сад ме интересује звоник, по Вашем сазнању, колико људи иде на звоник?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На звоник је најмање ишло двоје људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најмање?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Најмање двоје људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи може и више?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ишло је некад рецимо по потреби ако се оцени да треба да буде напад на станицу, јер ми смо имали три-четири пута напад на станицу и тако да ако избегне неко возило, ако долази из правца Приштине да побегне да ето рецимо дејствујемо на то возило из тог правца где непријатељ не очекује најмање јер он мисли да смо ту испред станице и појачавали смо то људство до три људи, више ја се не сећам да је више било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали снајпер у магацину?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У магацину имали смо с обзиром да сам ја и вршио попис, био председник комисије више пута, знам да је било негде око 6 снајпера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шест снајпера у магацину? Ко се задужује тим снајперима?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Знам да су ти снајпери били задужени ови припадници Посебне јединице, тај вод који је водио господин Борисављевић Драган, заменик командира, јер свако одељење по тој некој систематизацији морало је, значи, поред аутоматске пушке дужио је тај снајпер који је носио, а ово друго било је у магацину, а с обзиром да је магацин измештен, значи те пушке, тог снајпера, што нам је било најнеопходније ако нешто треба имали смо тај камион и техничка средства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је измештен магацин?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Измештен је магацин у току тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току тог дана? Ја Вас питам до још није измештен? Значи, док још није измештен магацин?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Док још није измештен магацин, то је било у магацину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи који су се задужили снајпером? Да ли су то посебно обучени људи? Који су то, да ли ви имате неку групу људи које имају задужење да користе снајпер?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми нисмо имали неке обучене људе за снајпер, али рецимо ако се ишло негде у неку заседу, проценимо да треба да, јел пошто смо имали ноћу постављали заседу негде и то, онда смо носили уз одобрење командира и у договору са командиром или ако је заменик ту, ако ја нисам ту, договоре се, значи узимали су тај снајпер за ноћно осматрање, јер имамо ту оптику, а иначе овако снајпер нико није посебно носио и гледало се увек ако крене ко је најискуснији, који је неко од активног састава који учествује и то да носи то снајперско наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води нека евиденција ко се задужује снајпером?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, то нисмо водили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не постоји?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Само мислим да су ови и то можда има, можете да проверите списак ових који су, значи ми сви како који смо задужили наоружање, које смо дужили, има списак у станицама полиције и то наоружање, ти снајпери ових лица који су били, сигурно да су и они били на задужењу код њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви крећете да обиђете ваше људе на овим пунктовима, да извршите задатак који Вам је поверио командир, објаснили сте видели сте камионе, видели сте ТАМ возила, јел тако, да ли су имали неке ознаке? Да ли су на тим цирадама, јел су то цираде, како се зову?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају неке ознаке ти камиони, да ли видне ознаке неке имају? Кажете да су војни камиони били?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Било је маскирно возило, значи зелено, кафено, црно, значи маскирно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Регистарске таблице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није имало, не сећам се да је било регистарских таблица, јер ја сам видео с бока то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте успели да видите да ли се неко налазио у том возилу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видео сам те људе како се искрцавају. Видео сам на непосредној близини 4-5 метара колико од њих, значи видео сам како се искрцавају, како одлазе, развија се у стрелце, то видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, јел Ви нешто обавештавате, јел то било уобичајено то што се догодило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите војно возило, да се људи искрцавају, Ви гледате и ништа? Јел то уобичајено?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је уобичајено било током 1998. године, нон стоп су се изводиле операције, увек кад је требало негде да се оде ми више нисмо одавали неку посебну пажњу. Значи, они крећу на свој задатак, ми са њима немамо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте раније виђали та возила? Да ли сте раније виђали тих дана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па виђао сам по граду како да не. Виђао сам доле у Балкану док су била паркирана та возила, рецимо ови који су дужили из Чегрова та возила, видео сам нон стоп су пролазила по Сувој Реци таква возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте случајно обавестили командира?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па није имало разлога шта да обавестим командира. Они су ишли на свој задатак, немам шта ту, не видим ништа чудновато по мени да обавестим командира о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и раније било тако у ситуацији да се развијају, да иду у колони и све, јел то било тих дана исто тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам, да ли је уобичајено било тих дана да видите те паркиране, та паркирана возила, да људи излазе, да иду у стрелце? Шта то значи иду у стрелце, објасните нам?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи, то је борбени став, припрема за претрес терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За претрес терена?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте. Један на пример на пет корака или десет корака, у зависности од конфигурације терена, од кућа где је то, ако

је ширина, где је видљивост већа може на удаљеније место, ако је рецимо ближе онда морају ближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав претрес терена они треба да изврше, по Вама? Претрес терена, да ли знате шта је ту уобичајено?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па по мени, колико се ја разуме, да изврше претрес од терориста у тим кућама да нема неко, да се одузме наоружање и ако има терориста да се уклоне ти терористи, јер сваког дана имали смо ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Намеће ли се питање да ли је било тих дана терориста у Сувој Реци?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У Сувој Реци је увек имало терориста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ви предузели као полиција?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Као полиција? Ка кажем, увек смо имали то обезбеђење, те висинске тачке, значи штитили смо град и ништа друго. Ако се примети одреагује се, ако се не види они се прошуњају, ако они успеју да нас уграбе, уграбе и тако су нам гинули доста људи. Значи, изласком из станице одмах на 100 метара ти ниси био безбедан. Ми смо у последње време у станици кроз град нисмо смели да прођемо. Морало је возило да пројури што брже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Корз град?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кроз град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се радило, пуцало?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па пуцали су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, одакле пуцају у граду, одакле се пуца, јел из кућа?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па гађали су са крова, подизали су у последње време још пред рат кад је било, подизали су црепове и одозго чим виде те наше покрете увек су гађали по наше полицајце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте ви предузимали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Шта смо ми предузимали, ми смо штитили све док је кренуло, рат кад је кренуо, онда акција, не акције, мислим то чишћење терена како су они добили по плану те јединице које су имали и онда једно време кад се то завршило и опет после тога они се сакрију, оду до планине или где су то били, па се опет враћали ноћу и опет пресретали и опет убијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тих дана било неких оружаних активности, како описујете? Тих дана 24-ог, 25-ог, јер ако видите групу која долази, у стрелце се развија, иде у колону, да ли је било нешто, да ли се дешавало?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 24-ог ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ту, али Вам је реферисано 26-ог кад сте дошли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 25-ог исто кренули су у том правцу, било је неких дејстава. Сад ја не знам који су ту дејствовали, да ли су ови на њих и ови на њих сигурно, значи чим је било нешто, то је било до успостављања контакта борбе између терористе, јер неће нико насумице да одлази негде ако ме неко не нападне да пуцам. То никад нисмо радили, мислим ови људи који су радили тај посао никад нису то дозвољавали да припуцају на неког док не отвори ватру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту уписује негде да је било тих дана неко дејство оружаном, неке оружане активности у Сувој Реци, јел се то уписује у неки дневник о дешавањима, дневник догађаја, да ли је то било уписано, да ли је то Вама познато, значи говоримо само о 24-ом?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми то, рецимо ако је наша јединица, а наша јединица није то радила, јел ме разумете, једино ако је био наш вод ту, ако не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебна јединица?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте, ако је он ту у граду, јер је он увек ишао у саставу своје чете у Призрену, буде дан-два они се одмарају, ако нешто они раде на пример, ако има нешто од догађаја интересантно, онда се упише у књигу дневник догађаја, а ово што су радили господа који су били ангажовани са стране, они су водили посебне те њихове евиденције и ми са њима ништа нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте видели ту, кажете, увиђајну екипу. Где сте их тачно видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су били, па од мене рецимо ту на удаљености, колико могу да кажем 25, а можда је имало и више метара на платоу према аутобуској станици. Ту су паркирали возило, то је тренутак где ја видим, оно како они одлазе. Јел ме разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми како је могуће да ту паркирају, јел су требали да дођу код вас до станице, евентуално да виде где треба да иду ти људи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја стварно не знам, јер мени, пошто је командир рекао да ће они бити упознати кад буду дошли и да ће патрола већ, ја сам сматрао да они већ знају где треба да иду у ком правцу и највероватније да су, то се тумачи на мој значи, значи да су ту патрола чим су они стигли прикључила се њима и пришла, то је тај тренутак који ја видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су вама средства везе отворене, јел ви чујете, јел се то јавља – стигли су, нису стигли? Јел чујете неку комуникацију?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Али ако се виде визуелно уопште не јавља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су могли да виде визуелно из полицијске станице да виде да је стигла увиђајна екипа? Да ли је могло то да се види?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не разумемо се. Рецимо ако је увиђајна ауто-патрола била одређена да буде са увиђајном екипом, они су знали, приметили, дошло је. Значи, они су се само прикључили њима и нема коме шта да се јавља, одлазе, свој задаак знају шта треба да ураде и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у ком моменту, значи колико се Ви задржали, излазите из полицијске станице, угледали сте те људе, развијају се у стрелце, колона се прави, у ком моменту, после ког времена Ви сте угледали плавог ландровера и господина Митровића?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је тренутно, само видим како они одлазе, пратим тај њихов, то њихово развијање и то њихово кретање. Значи, како сам овако погледао у правцу аутобуске станице, видим да је стигло то возило, седе поред возила и прилази та убиђајна. То је само тренутак, делић секунде, стоти део секунде и видим одмах аутоматски и сустиже овај плави ландровер и ја скрећем пажњу на тај плави ландровер који стиже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вози тај плави ландровер?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па возио је господин Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Митровић?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте, с обзиром да сам њега видео кад је он изашао из возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви видите, он излази са места возача и?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Са места возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел уобичајено да долази сам? Шта је он по чину?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите да вам кажем. Господин Митровић, мене баш је то и изненадило, увек је он имао свог возача, увек је ишао са једним од возача и увек је и током '98. године, значи док су трајале те операције, та дејства током '98. године ишао је неки мајор са њиме, мршави, височији од господина Митровића. Значи, али кад је ишао мајор господин Митровић је возио, а кад је био тог тренутка сам он је сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви упознали господина Митровића?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па колико се сећам господина Митровића ја сам упознао кад је дошао '98. године једном приликом, сад не знам да ли је било у командировој канцеларији или код начелника или нешто не знам, требало ми је нешто да ступим до код начелника и начелник је представио ово је господин Митровић, командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у вашој полицијској станици, ту сте се упознали '98.?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У нашој полицијској станици, '98. да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код начелника је био?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Или код начелника или код командира, сад не могу тачно, али знам да сам га упознао овако у станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марта месеца, значи почетак марта '99. године, да ли сте виђали господина Митровића, да ли је долазио у Вашу станицу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не сећам се. Он је врло ретко долазио у станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи ретко?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ретко је долазио зато што је он био презаузет. Имао је доста својих обавеза, једино рецимо можда сам га виђао кад пролази ако треба да оде за Приштину горе пошто је он имао те састанке и шта ја знам горе шта је имао у штабу, јер он је био рецимо, не знам коју је функцију ту имао. Значи, он је био главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га виђали, како кад пролази, где?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На путу од рецимо видим га и оде рецимо, или кад дође и тако сам га виђао. У станици, рецимо кад долази имао сам врло ретко прилику да га видим. Знам то кад сам га видео, имао сам прилику још једном кад смо се изместили по трећи или четврти пут доле још то је било у априлу или не знам шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где гад сте се изместили? Ја Вас питам почетком марта '99. године?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се стварно господина Митровића да сам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад кад сте га виђали код кога је сврћао – код начелника само, искључиво?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тад кад сам га видео, кад сам се упознао или код начелника или код командира у канцеларији били су командир и начелник, чини ми се да смо били ту на окупу, не знам да ли је био још неко ту, знам лепо да смо се поздравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте били на окупу кад је био код начелника?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, ја сам само ушао и мене, пошто сам ушао, овај помоћник представио ме је господин Витошевић, ово је помоћник наш и ја сам се поздравио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања због чега је он долазио?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ја не знам због чега је долазио, ваљда је дошао ту да се види, да се упозна рецимо са тада кад је дошао са нашим људима и тако, пошто борави на нашем подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који чин је имао господин Митровић?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам да ли је имао мајора или потпуковника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он могао Вама нешто да нареди, Вама, командиру вашем, начелнику?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господин Митровић није могао, ми значи са њима ништа нисмо имали, око наређивања апсолутно није могао да нареди нити мени, нити командиру, нити било коме. Он је могао да нареди само својим старешинама, значи тим Чегровима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тад када сте га Ви видели, опишите шта је имао, какву униформу, како је изгледао, опишите господина Митровића у то време на 26. кад сте га видели да је дошао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Онај дан кад је дошао, он је имао зелену маскирну униформу. На главни је имао тачке нормално, имао је пиштољ и носио је овде са десне стране мало додатак што је на колену, овде у овом делу, носио је пиштољ. Е сад да ли је имао радио станицу не сећам се, морао је да има радио станицу, да му није остала у возилу док је изашао и можда је имао, можда није, не сећам се стварно, а требало би да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он Вама тачно каже? Јел он Вама баш пришао или сте Ви тако наишли па Вам је пришао? Како се догодио тај сусрет?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам ја колико сам био јасан кад сам вам то објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте рекли – излази, Ви сте ту на удаљености којој били?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Излази и окренуо се, погледао тамо, прилази корак-два, ја прилазим њему корак-два, поздрављам га и очекујем да ме поздрави. Међутим, он одједном поче повишеним тоном: «шта се овде ради, шта је ова гужва». Ја не знам, у том тренутку као укопан, изгубљен, шта се ово дешава, стварно није ми било јасно због чега такав приступ, такво понашање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је деловао, љутито, наредбодавно, шта се овде дешава, како је он Вама деловао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па како да вам кажем, био је некако нешто љут, а због чега ја стварно не знам. Изгледао ми је као љутито мало јер да је био рецимо као нормално кад сам га виђао никад као таквог кад сам га виђао рецимо и то, никад га ја нисам, није се никад односио на тај начин. Шта је било посреди ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах се окренуо и отишао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Окренуо се, пошао је у правцу Призрена. Где је отишао даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште имали обавезу евентуално да обавестите вашег командира да сте видели, ипак је то, како сте сами рекли старешина долази?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми никакву обавезу са њима нисмо имали. Они дођу, они су радили свој посао, нити смо ми могли да се мешамо у њихов посао, нити су они могли да се мешају у наш посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су често долазили?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кажем, није могао да долази често, он је био код својих људи, увек је ишао, увек је журио негде, можда ако га видим у граду у пролазу и то, ја овако друкчије га нисам виђао. Видео сам га, кажем вам, ту, код начелника '98. године овако мало боље и видео сам га још у априлу месецу тамо кад је било крајем априла доле у амбасадорову кућу пио је кафу ту, ту је био господин Миљковић, ту је био начелни, не знам да ли је био и командир ту. Та је та прилика где сам овако мало боље видео господина и он, рецимо као помоћник командира шта могу ја сам њим, ја сам по хијерархији тек четврти човек. Ја нисам могао ништа, ту је био командир, ту је начелник. Он је увек, рецимо ако је некада свратио и ако је некад свратио код командира и то можда да се јави нешто телефоном у Призрену доле у штабу нешто ако је имао и то, иначе, неки састанак, нешто они нису имали ништа око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није било потребе ни да обавестите командира да сте видели те људе и стрелце? Ништа то уопште није било, то је уобичајено тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ништа, ништа, то је уобичајено. Значи, они су имали свој правац, своју команду, своје све. Ми смо били задужени само да обезбеђујемо тај град и ми нисмо имали више људства. Од нас укупно у том моменту, у нашој станици је било 55 полицајаца, од тога најмање је било 15 ван строја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тог дана било, да ли знате? Отприлике колико је било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Можемо лако да израчунамо, значи 55. 25 је било у воду са помоћником. Ја мислим 15 да је било ван строја, што повређених, што рањених, што на боловању. Ако је било 10-12 полицајаца и плус нешто горе у одељењу, полицијском одељењу у Мушутушту. Значи, сви ти људи, ми никакве људе на лагеру нисмо имали. Све оно како је командир, све што је имао, значи онога тренутка кад је добио задатак, он све је подједнако расподелио то људство, ми нисмо имали неку додатну снагу и наш задатак је био само обезбеђивање, значи те наше територије, рецимо то становништво, јер ми нисмо могли да идемо са неким људима који нису обучени у обезбеђивање те наше територије, то становништво,

јер ми нисмо могли да идемо са неким људима који нису обучени за такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашој процени било људи ту у том моменту са тим, како кажете, колонама, стрелци, ауто-патрола, колико је ту било људи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па кажем вам не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па отприлике, шта ја знам да ли је било 25 људи, рецимо да је било, од њихових људи да је било 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ваших?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Наших људи није било никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кога видите из ауто-патроле? Ваљда видите некога ко је?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кажем, оно што сам видео, значи видео само ту тројицу наших из аутомобила. Ја никога не видим, онај моменат ја видим та возила, ја не видим никога више, ја видим само те људе и видим ту патролу и то двоје људе и сад ако је мислио он каква гужва, то што ми је поставио то питање, да ли је мислио на те људе ако је он то приметио и ово људство, ја стварно не знам шта је хтео у том тренутку да ми каже, јер ја нисам видео никога поред мене да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били задужени за неки састав полиције, резервни састав полиције?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите овако: резервни састав полиције, значи, ја сам био командир одељења, '93. постајем помоћник командира, господин Репановић Радојко је био заменик командира добио тада и он оног момента сву картотеку коју је дужио за резервни састав каже: «Нешо здраво, да користиш, ја доста сам водио резервни састав. Од овог тренутка ти си задужен око евиденције». Значи командир одговара и за резервни састав и за активни састав, али ето тако као помоћ, у поделу посла имао сам ја као помоћник командира. Ето био сам задужен за тај резервни састав, ако треба рецимо око ангажовања кад буде ја пишем те позиве, око промене неког резервисте уз сагласности са Призреном. Значи, ја сам водио тај резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могли сте и да наредите припадницима резервног састава, да издајете одређена наређења?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ма каква наређења, ја сам могао само да спроводим задатке које ми је претпостављени старешина дао, ништа друго, ништа друго, а ја сам био, спомињу ме у неким изјавама господин тужилац каже командант резервног састава, таква функција команданта резервног састава нема у МУП-у. Ја сам био командир вода резервног састава и тај вод је формиран '93. године. Значи '93. године ја сам имао 25 људи исто

као овај вод. Никада за време, ја колико знам, тај вод није био ангажован и тај вод су сачињавали води из најмање шест насељених места, значи из Суве Реке, Муштушта, Деловца, Мовљана, Речана, значи никада у датом тренутку ја нисам могао те људе ... Први пут који сам имао тај вод, рецимо, водио сам на концерт Драгане Мирковић на обезбеђење, да испробамо да видимо како ће да функционише, цела чета је била на обезбеђењу, та наша резервна чета. Ја ту знам да сам први пут тај резервни вод, али какав командант, црни командант ја, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми Посебна јединица полиције, када је први пут дошла у Суву Реку?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видите, чим су кренули, значи '98. године, значи чим је оно кренуло немири. У нашој станици је нагло почело, доста људи је било из унутрашњости. Верујте, ја колико се сећам, можда и командир је ту може да ми помогне, ја мислим да је 18 људи напустило станицу. У једном тренутку у станици, да су кренули рецимо Шиптари тада на нас, могли су моткама и вилама да нас отерају и да нас заробе. Ми смо остали само матични, ту да смо били 15-ак полицајаца, разумете матични и то. Онда кад је све кренуло нон стоп убијај тамо, пресрећи тамо, ово ради и то је ствар државе, решили су и ја мислим да је од марта месеца, марта месеца или не знам '98. године, после горе кад је било овамо према Митровици кад су убијени у пинцгауеру њих 8 људи и од тада кад је стигла та наредба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били смештени?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су били смештени у почетку у хотелу «Балкан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то, јел то вод неки био?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, било је више људи, сад колико – једна чета или колико је било у почетку, али кад се добило наређење још током '98. године кад су већ они терористи заузели све те територије и то, кад је дошло рецимо то од државе, рецимо одозго да је морало још, кад се планирало још да почне да се ради, да су бликирали путеве. Ми из станице тачно се видело како претрчавају на 150 метара ми у Сувој Реци. Сваког тренутка, значи ми смо били угрожени ту и кажем тада онда је дошло, већ кад је кренуло августа или септембра, ја мислим да је августа, е тад је дошло можда и више чета у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У марту '99. јел су били ту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Поред «Балкана» били су распоређени, није сво то људство стало, били су и по тим основним школама, нешто је било на рештанском путу, нешто је било у Основној школи «Вук Караџић», у средњошколском центру, «Балкану», значи свуда где је могло тако се распоредило то људство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тог дана да ли сте упознати да ли је било неко притворено лице у полицијској станици?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико је мени у знању и колико то, никакво притворено лице није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели уопште неко лице које није било у униформи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја, значи приликом мог уласка у станицу, ја нисам приметио никакво приведено лице у станици, нити ме је ко обавестио да има приведено лице у станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чукарић Слађана познајете, јел тако? Шта је он био?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па кажем вам он је дошао пред почетак рата ту колико је било, шта је нешто зграшио у ОУП-у Ораховац, дошао је код нас, ту је био распоређен, био је полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активан?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Активан, тако је. Врло млад полицајац, не знам да ли је завршио чак тај приправнички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Папић Рамиз, шта је он у то време радио, шта је обављао, коју функцију?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Радио је исто ту полицајац је био наш у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био у некој патроли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он је често пута радио у тој интервентној патроли, био је врхунски возач а био је врло послушан и добар радник и возио је те патроле, мењао се час тамо, час овамо. Значи, никад му се није знало, док су били редовни имао је смену рецимо редовног, док је све нормално функционисало, док је могло редовно да се функционише имали су смене, значи 12, 24, 12, 48, биле су формиране те патроле, чини ми се да је и он био у једној од тих патрола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. марта да ли сте видели Папић Рамиза?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 26. марта ја Папића нисам видео нигде, можда увече ако сам га видео, али опет не могу да тврдим то можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић Милорада, шта можете да нам кажете у оквиру ваше полицијске станице, јел била ту нека испостава Државне безбедности? Шта је било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У оквиру наше, значи ту станице, била је једна, како да кажем једна група тих, оделење испоставе Државне безбедности. На челу те Државне безбедности био је Нишавић. Једно време док је било, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Нишавић?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нишавић Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете ми оделење, јел ту било више људи у том оделењу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, радио је Нишавић и Врановци Иљаз из Лешана. Међутим, он је пензионисан и чим је пензионисан чим су ово кренули Шиптари његови, значи земљаци, они су га прво што су урадили, значи те наше сараднике и њега су убили. Значи Нишавић је ту радио сам једно време, после био му је придодат један из Призрена, сад не знам где је виђао сам га кад сам био доле у Прешеву, у Бујановцу, видео сам га доле у Врању чини ми се, сад где је, куд је, не бих могао да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је Нишавић изгледао у то време, да ли је носио униформу, ако је носио какву униформу? Значи, уочи бомбардовања 24-ог, 25-ог, 26-ог, да ли сте га видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У очи 24-ог и 25-ог ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ту? А уочи, значи пре бомбардовања, пре 24-ог, јел сте виђали Нишавића?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па можда сам га видео, он стално дође, па оде, па негде изгуби се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао, јел био у униформи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он је у цивилу радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу? Шта то значи у цивилу? Како?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У цивилном оделу, носио је цивилно одело нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био нешто карактеристично обучен или не?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па да Вам кажем, нисам обраћао пажњу толико оно што је нормално промени, један дан носи једно, други дан носи друго и тако. Нисам обраћао пажњу шта облачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ништа није било нешто?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није било нешто изразито, по мени барем тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Петковић Зорана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Петковић Зорана, њега мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време, полицајац?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Петковић Зоран је радио као возач, возио је и неки аутобус, а за време рата знам да је био прикључен, да је био у Територијалној одбрани тамо, возио неке старешине те у Територијалној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није био полицајац? А његов брат?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А његов брат?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: А његов брат Мики он је био припадник редовног састава. То је био један јако добар човек, рецимо радио је доле у Центру за социјални рад, где сам стварно добијао похвале, не од наших људи, него од Шиптара да је изузетно добар и то и ето примио сам га у тај резервни састав. Не ја, нисам га ја примио разумеш, али ето уз сагласност са овима из војног одсека и они су ми предлагали јер ја не познајем те људе, ја сам из друге средине али пошто сам већ ту радио 9 година у Сувој Реци, значи, ипак смо сарађивали са тима из војног одсека кога да примим у резервни састав, јел ме разумете, кад попуњавам и то и никада тај резервни састав није био попуњен. Највише, ако смем да кажем, било је 68 резервиста, а по систематизацији је требало 180, значи око 30%, 32% јер није имало људи више у Сувој Реци да би попунио тај састав, нити је активни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тога дана видели Петковић Зорана, 26. марта?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 26-ог ја нисам видео, сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је било познато ко је радио на бензинској пумпи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На бензинској пумпи радио је господин Јашар Бериша, он је изузетно добар човек који је стварно радио беспрекорно док је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана 26. марта да ли ви пролазите, да ли се види бензинска пумпа где се ви налазите?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тог 26-ог марта ја сам прошао поред бензинске пумпе, значи одмах непосредно уз макистрални пут, јер ја кад сам дошао на посао, пошао сам пешице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте видели ко је ту радио, да ли је ту био Јашар?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се стварно да ли је био ту, или је био унутра у канцеларији, не сећам се да ли је био. Не могу да вратим филм да ли је био ту на пумпи. Можда је био, можда није, стварно не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли можете да опишете тог 26-ог уопште кад сте, пошто нисте тако често виђали господина Митровића, да га опишете како је он то изгледао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па шта ја знам, то је човек, ево га видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У то време, значи човек моје висине, врло педантан човек, увек носио ту униформу како треба, качкет на глави, значи баш прави професионалац, прави полицајац, прави старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је водио евиденцију, ко је био евидентичар у полицијској станици?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У полицијској станици, прије рата значи, док је водио, водио је из Алексинца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте пре рата, идемо за овај период?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: За овај период, овај што је водио из Алексинца, он је био прикључен том воду ПП, а мењао га је Вељковић Велибор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви познајете Вељковић Велибора?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па како не би познавао кад је мој полицајац био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то био полицајац?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па како да вам кажем. То је један дечко који је дошао, ја не знам из које средине је дошао, он је врло некако мекан човек, није имао своју реч, јел ме разумете, није имао своју реч час мења, тако ако му нешто кажем, час овако, час онако, мекане природе је био. Он је овако можда био културан као човек, није био лош, али није се ни дружио са некима нити у станици рецимо да се дружи као и остали полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је овако на пословима био, како је обављао задатке?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па у почетку сећам се да је он радио на позорници, али је због ето тако плашљив и то и некако командир је покушао да га повуче и овај је предложио ћата пошто је његов земљак био, јер није био за интервенцију, није био за ништа, човек као женско да је, да се тако баш изразим, можда је глупо за колегу да кажем, али баш онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу, пошто мени овако скрене се примедба и имам једну примедбу да не правим паузе често. Пошто ја имам још питања да Вам поставим, ја ћу сад једну паузу да одредим од 20 минута, па ћемо наставити.

Настављено у 12 часова.

**НАСТАВАК САСЛУШАЊА
ОПТ. НЕНАДА ЈОВАНОВИЋА**

Не знам како ћемо се то организовати. Не може сигурно, нико не може сад у овом моменту да преузме да Вас мења јер стварно не знамо какве ће одбране бити. Молим Вас, Ви знате да је резервисан термин још

пре 2 месеца. Стварно не знам каква ће одбрана бити, немојте молим Вас. Немојте молим Вас сад да правимо проблем око тога, стварно је био резервисан термин, ја не знам, Ви знате да ако Ви одете ја не могу да наставим, јел тако и онда ћемо одложити. У овом моменту ја не знам каква ће одбрана бити. Стварно нећу да размишљајем о томе да ли ће бити неке колизије. Пре два месеца било је резервисано. Не знам да ли ће бити, не могу да пратим сад толико да ли је било колизије. Добро. Настављамо.

Ја ћу се опет вратити на питање везано за људе који излазе из камиона. Реците ми како они изгледају, јел су то зелене маскирне униформе, какве су то униформе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па колико сам могао ја, колико ми је остало у сећању биле су зелене маскирне униформе, полицијска зелена маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијска зелена маскирна?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите неког од старешина можда ту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам приметио старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили? А да ли сте видели да ли је уопште неко од ваших људи из полиције њима пришао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, никога од наших људи ја нисам приметио, нити да је пришао нити да сам видео у оквиру, ту осим рекао сам ауто-патроле која је пришла тамо тој увиђајној екипи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад те људе који се развијају у стрелце, како сте рекли, па онда имамо другу колону, ко њих усмерава, како они знају куда треба да иду, како? Јел видите да ли их неко усмерава?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам одакле они знају, ја видим да се крећу, они су сигурно добили неки задатак од некога и поступали су по задатку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неку евентуалну наредбу у том моменту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никаква наредба, никаква команда није била. Значи, људи излазе из возила, крећу према Рештану од тога дела, значи, рекао сам један се одваја, један део људства у стрелце иде с десне стране пута, а један креће се путем према Рештану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Рештану?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никаква команда, ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да ли је неко од тих људи свратио у полицијску станицу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У полицијској станици, ја што сам могао да приметим, нико није свратио, нико апсолутно, значи само излазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Ви видите, не знате, нисте видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, сигурно да не да нико није свраћао у станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова увиђајна екипа која је дошла јел су они, којим возилом су они дошли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па колико се сећам, нисам баш сигуран, али чини ми се да је био «кец – застава 101» беле боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је једно возило било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су људи били у возилу или их видите кад су изашли из возила?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па онако како сам их видео оно тренутно били су поред возила, значи изван возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видите да ваша патрола прилази?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Наша патрола прилази, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте да је долазио не тако често командант Посебне јединице полиције господин Митровић, да ли је још неко долазио из састава Посебних јединица полиције, уколико Ви знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Пре рата долазили су, али и одлазили су код начелника у канцеларију код командира, пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога Ви знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па познавао сам, рецимо ове старешине, Сикетића сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Командир чете мислим да је био и још неке старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте њега последњи пут видели, значи не говоримо пре рата него последњи пут када сте га видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Последњи пут, па шта ја знам, можда крајем марта или тамо почетком априла, не знам, Сикетића тог да сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте познавали Аризановић Зорана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Аризановић Зорана познавао сам, он је био вођа смене у нашој станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Аранђеловић? Да ли сте знали ко је заменик команданта Посебних јединица полиције?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам знао да је Аранђеловић био заменик господину Митровићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аранђеловић? Да ли сте њега виђали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он долазио?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па и он је исто тако, он је врло ретко свраћао и он је у станици, виђао сам га у пролазу кад прође поред станице, оде према Рештану, оде рецимо горе у правцу Дуља и тако. Иначе, овако никада нисам имао контакт непосредно са њим да разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате евентуално кад сте њега последњи пут видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Последњи пут? Па стварно не знам кад сам га видео, али знам да је погинуо кад је погину почетком рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он погинуо?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па он је, не знам можда крајем марта ако је он погинуо или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли почетком марта или крајем марта, прецизно ми реците шта знате? Прво сте рекли почетком па крајем. Кад је он погинуо?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам кажем, крајем марта ако је он погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем марта?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Крајем марта или почетком априла, стварно сад не могу да се сетим, али сећам се оно у јутарњим часовима кад је оно било, кад је он био нападнут и то преко везе кад је тражио помоћ онај његов возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Значи, ево нека Вам буде неки оријентир – бомбардовање 24. март, у односу на бомбардовање 24.марта када сте Ви чули да је тражио помоћ, како је то ишло?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно сад не бих могао да се сетим кад је то тачно било. Не могу стварно, не служи ме сећање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то изгледало? Отворена вам је радио веза, како је то изгледало?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Отворена радио станица, само што сам дошао било је ту почиње «помоћ, помоћ» и престане и то. Опет «помоћ, помоћ», престане и онда се господин Митровић јавио преко везе и каже да ли чује неко ову везу, повређени онај који је био возач, да ли чује неко везу. Онда се јавио господин Митровић, почео тада да реагује, дај брзо помажите људима и то, каже тамо треба, мора да остане човек жив и то. Сећам се ту организовали смо се брзо, отишла је већ патрола, он је почео да виче преко везе на командира. Међутим, он није знао уопште да је послата патрола тамо да се пружи помоћ тим повређеним људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је викао, шта је говорио конкретно?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Митровић?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не могу сад да се сетим неких речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви чујете да виче на командира?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да је то господин Митровић и како се он то јавио? Како се јавио, да ли је неки позивни знак, да ли сте чули? Откуд Ви знате да чујете господина Митровића?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: По боји гласа сам, разумете оно, препознао да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у том моменту није се представио, није рекао ја сам тај и тај, него само викао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте могли да препознате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико се сећам не, само по боји гласа да је тражио хитно да се реагује, да се помогне човеку да се пружи помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се када је то било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не могу стварно, не служи ме памћење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад се догодило то, патрола је отишла јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па они су отишли у правцу Рештана. Ја мислим да су имали путничко возило «мерцедес», сад какве је боје било, да ли је било зелене, не сећам се стварно не могу тачно боју и кад су они отишли тамо, значи на самој раскрсници код Студенчана, јер сам после тога био на лицу места тамо и они су њих сачекали, била је једна као радионица ту и они су ту били ови који су извршили то дело. Сачекали су само кад је скретање горе, иде се за Оптерушу, овамо за Ораховац и скреће се за Студенчане. Они су одмах кад су били у правцу њиховом припуцали рафалном палбом тако да је господин био изрешетан, господин овај Аранђеловић, а возач пребачен је овамо хитно за Призрен, где је пребачен после не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту видели господина Митровића?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господина Митровића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте одмах дошли након тог догађаја?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Прво значи била је патрола која је пребацила овог, пришла је, овај који је био још повређен, који је давао знаке живота, а онда касније смо отишли ту, тај део већ сам видео горе су били једна кућа од камена, зидови су били, било је тих неких полицајаца, који су ти људи ја нисам познавао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог дана када се десио тај догађај, господин Митровић долазио у полицијску станицу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви схватили то кад је тражио помоћ, јел то први пут да тако тражи помоћ или је и раније тражио помоћ у том смислу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мислите ко да је тражио помоћ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Митровић? Да ли је то један, једини пут када он тражи помоћ?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Први пут смо чули да је он ту тражио помоћ. Кад је чуо преко везе, он је препознао боју гласа од овога, пошто је познавао своје људе и зато он је тако можда реаговао да се што пре у нади да му се пружи шанса да остане жив. Он је мислио да је и господин Аранђеловић жив, међутим, он је био убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када сте се враћали, обишли сте ове пунктове, Ђиновце, Топличане и све ово где сте требали још да обиђете људе, рекли сте свратили сте код Вас кући и на путу до полицијске станице, шта Ви видите, да ли примећујете да је нешто необично у граду, да ли се нешто догодило, да ли је било неких интервенција, да ли је било неких паљевина? Да ли сте то приметили?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Током града ништа нисам видео, кажем, прошао сам градом, видео сам наше људе, видео сам ту код овог стана да неко улази, излази ту где смо требали да будемо смештени, нормално све, једино кад сам дошао испред станице, значи кад сам ту стао, кад сам видео ови већ обезбеђење да су прешли овамо у тој кући, погледао сам у правцу према Рештане, видео сам једну, две куће сад не знам, видим да је изгорено, осећа се смрад и још помало излази дим из тих кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ви предузели, јел сте питали шта се то догодило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ви предузимате, као помоћник командира шта предузимате кад сте видели да се ту нешто догодило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам предузео, не могу ја ту шта да предуздем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте питали шта се ту догодило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рачунајући видео сам да су те јединице прошле, сматрао сам да су они то урадили то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте погледали да ли је то негде евидентирано, тако нешто да се догодило, да ли је негде евидентирано то? Да ли сте погледали? Да ли сте са неким поразговарали у том смислу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам, значи све они што су радили ми ништа нисмо то евидентирали. Евидентирали су само њихова служба они ту где су радили, ми са њима ништа нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте питали ваше у полицијској станици јел то била нека интервенција, да ли су наши учествовали, да ли уопште нешто питате у том смислу да ли је још неко учествовао у томе, јер ипак је то у Вашем граду?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нико ништа није причао, јел ме разумете, само сам видео то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви питате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам питао ништа. Значи, сматрао сам то они су одрадили као што су и раније одрадили више акција, прођу они, немам ја шта ту да се мешам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било сати кад сте ушли у полицијску станицу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кад сам оно дошао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ушли, обишли кућу, дошли,видели сте ту паљевину?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: После подне јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: После подне не сећам се ни да сам свраћао уопште у полицијску станицу, него како сам дошао на тротоар отишао сам до ових људи који су се изместили ту, видим да ови долазе, поразговарао са њиме и онда сам свратио поново доле до робне куће да видим да ли су сви стигли ту и сачекао смену која треба да иде за Шумицу тамо, отпратио, сачекао смену која је дошла и долазим онда у штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда видели неке лешеве?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја видео лешеве, никакве лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви чули за овај догађај, у Сувој Реци што се догодио, за страдање ових људи, када сте чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мислите ових ту где је прошла ова акција? То сам оног дана одмах рецимо, то се чуло да је било пар лешева од те акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се чуло?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ту кад сам дошао причали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана сте већ чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: тог дана али ја сам чуо да има пар лешева и знам да је после тога, после два, три дана дошла увиђајна екипа за то што су рекли тих пар лешева и да је извршен увиђај. Значи, после два, три дана не могу сад да будем сигуран колико је дана било. Значи, била је увиђајна екипа знам да је долазила и да је завршен увиђај и да су ти лешеве онда касније сахрањени негде на муслиманском гробљу у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте питали који су то лешеви, која су то лица страдала?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам стварно се о томе који су то лешеви, шта су, нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви познавали породицу Бериша?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Од породицу Бериша ја сам у Сувој Реци познавао све грађане, е сад појединачно да вам кажем, можда да га видим овако знао бих ко је, али нисам овако био близак да сам познавао. Познавао сам једино овог господина Јашара који је био на бензинској пумпи. Познавао сам, чини ми се, још један Бериша Руждија се звао који је држао кафић у Тржном центру, мислим које сам овако знао иначе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли питали шта се догодило са Јашаром кога сте познавали, кажете познавали сте Јашара, јесте ли питали шта се догодило са њим?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видите, Јашар, ја сам приметио после два, три дана, не знам колико је било, видим на бензинској пумпи нема, али пошто је кренуло, људи су одлазили за Албанију, реко, можда и не долази на посао, човек је отишао са својом породицом, склонио се негде и то, нисам се интересовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто би се склонио?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали, помислили зашто се склонио?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па сви су Албанци одлазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, када су то одлазили?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па одлазили су после 27-ог, или којег је било, почеле су да се појављују колоне које су одлазиле у правцу Призрена, где су ишли према Албанији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте то Ви приметили те колоне и да ли сте уопште приметили колоне?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па приметио сам колоне, како нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када први пут Ви видите те колоне?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ја мислим 27-ог, да сам приметио те колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто баш 27-ми?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тек сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након овог догађаја?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сутрадан, 27-ог марта, чини ми се, опет нисам сигуран да ли су прве колоне кренуле да иду Сувом Реком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте се Ви запитали зашто, због чега одлазе, значи били су до 26-ог?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега су они кренули, зашто?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам шта, да ли су они добили инструкције од својих суграђана рецимо, од својих људи, ја стварно не знам, само видим колоне одлазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да ли је неко од Ваших или било ко давао у том смислу инструкције да напусте Суву Реку?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико ја знам нико од наших људи није давао инструкције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко покушао да заустави те људе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Те људе смо покушали, господин Репановић упутио ме је са једном патролом, ови су звали, ја мислим да су били из Пирота или нека јединица која је била горе у селу Пећане, хтели су да спрече, већ је била ноћ и стварали су и њима пометњу, ниси били сугурни људи, јер претила је њихова опасност и од терориста и од то, значи ти људи, командир је наредио, каже Нешо пођи. Да Вам кажем ја сам се мало и побунио, реко где командире сад је касно, стављам живу главу у трње, кажем, да ја пођем за Пећање. Каже мора да се иде и свратио сам у станицу полиције, јел ме разумете, свратио сам ту да узмем оквире, увек сам носио више оквира кад кренем на задатак стављао сам овде испод јакне, ако неко припуца, ето, да ме заштити тај оквир, и био сам са «Ладом нивом» и тада, и тада је био самном и Папић Рамиз, био је Миленко, сад је активни, тада је био, или активни је, сада је он у жандармерији доле у Краљеву и био је Мирослав. Помоћник каже идемо, ја кажем идемо «ладом нивом» и док сам ја отишо те оквире, он је за моју срећу и за нашу срећу, променили су, узели су ову блинду, иначе ми би онога дана погинули. Чим смо прошли гробље где се скреће за Пећане, у правцу Пећана, таман смо изашли горе, припуцали су, то је било ненормално, као кад грми, сева, нисмо знали ништа. Ја сам само у том моменту одреаговао, нападнути смо и више ништа. Ови почели ту, Папић каже готови смо, помоћник каже нисмо готови, напустај возило, у том тренутку Папић излази из возила, излази и Мики, отворио је ватру, зна Мики, возило се враћа у том тренутку, ја сам био изгубљен, разумете, нисам знао где сам, јер сам ударао главу, како се тресло возило и то, и враћа се возило у рикверц, како је била мала узбрдица и враћа се у јарак, ја нисам могао да отворим врата, и том силином којом сам покушао да изађем ја, дан данас имам болове у овом рамену. Значи упали смо у канал, овај је био иза мене и ја више не знам да ли је Папић жив, да ли је Мики жив, ништа не знам шта се дешава. Овај што је био иза мене кука, реко тишина, добро је сад смо у јарку, покушај да изађеш, он излази некако и онда уз помоћ његову отвара ми врата и моја и тако смо ћутали. Зову упорно из штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми само ово, Ви кажете да сте чули да се причало да је било ту пар лешева?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако се причало, ко их је, да ли је неко био од тих или причао, значи било је пар лешева у близини тих кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа Вам није познато чији су то лешеви, ко је то страдао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте чули да је страдало оволико људи, жена, деце, када сте то чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кад је страдало толико људи, ја први пут чујем када сам дошао, када смо се иселили, ја сам се привремено раселио у Лазаревцу, и био сам на терену, дошао сам са терена и био сам у дворишту, позвала се супруга и каже, Ненаде дођи, нешто причају за Суву Реку, а то је било суђење Слободану Милошевићу, и тад сам дошо и видео сам представио се неки доктор је био шта је, гинеколог и то, мада га нисам препознао и ту сам први пут чуо шта се стварно десило у том тржном центру, до тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то прошло када сте први пут чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па колико има, рецимо ту 2002., ја не знам кад је то било суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2002-ге?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живели сте све време у Сувој Реци?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте живели у Сувој Реци?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: До кад сам био. До 10.јуна. 10.јуна сам напустио Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 10.јуна?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А куће породице Бериша где се налазе у односу на Ваш стан, да ли знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У вези, ја сам становао доле на улазу код Суве Реке, кад долазиш из правца Призрена, они су били Берише, један део је био ту на Рештанском путу, сконцентрисан, један део је, имао је пар породица које су живеље иза општине, имао је један део до «Метохијавино», значи нису били сви сконцентрисани у том делу, значи било је па рецимо тих њихових породица које су ту биле. Ја, да Вам кажем, нисам радио рецимо на сектору и нисам познавао те, познавао сам овако као фацу да видим, јер сам био девет година ту, ја сам познавао све људе, али ко је шта је, нисам имао, нисам био, с ким сам био у контакту познавао сам а неке нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до 10. јуна, ни од кога нисте чули да су страдале толике породице?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не. Нико ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није причао, ни од људи, мештана доле ни Ви на јутарњим састанцима да ли сте нешто коментарисали?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нико ништа није знао, ми смо гледали само да се извуче жива глава, то је кренула руља, не зна ни ко иде ни ко остаје, нити ништа, јер ме разумете. Ко је размишљао шта је и како, и сваким даном то је нова. Јер ме разумете, сваким даном деси се нешто ново, то што је било то се заборави, и не обраћа се пажња, гледа се на сутрадан шта ће да се деси и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми још, Јанковић Сретен, јер он припадник резервног састава полиције?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да, он је био припадник резервног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били над њим, јел тако, он је био у некој подређеној?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Над њим је био опет, да ту немамо забуне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први Ваш, Ви сте кажете били командир резервног састава?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам, то радно у место командир резервног састава нема, командир станице је командир и резервног састава и активног састава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче смо чули, господин Репановић је рекао да сте Ви били командир резервног састава?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ту је господин Репановић, имате Ви инструкције из МУП-а, то може.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Извините судија, Репановић то није рекао да је био командир, да је задужен за резервни састав а истрази има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је задужен за резервни састав?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А да. А тамо у истрази је рекао у чему је задужење да је попуна, технички делови, не командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснио је то, објаснио је.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам водио ту евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи нисте били задужени за резервни састав, добро?

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И они су мене значи сви због те евиденције пошто сам ја водио, био у контакту и око ангажовања и око дневница и око тога што је било, можда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Какав је био Јанковић Сретен, Ви сте долазили у контакт са њим, био је ту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Био је добар дечко, није био лош дечко, али је био мало лабилан, јер ме разумете, и доста је био некако плашљив као човек и као, иначе овако је био послушан као девојчица миран, добар дечко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ја бих толико имала, изволите?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала, (судија Крстајић). Господине Јовановићу, да ли знате ко је Ељшани Абдулах?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Непознато Вам је то.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Непознато.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Ко је Ђорђевић Мирослав, нисам сигуран да сте говорили о њему било шта. Да ли знате Ђорђевић Мирослава?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам ја ко је тај Ђорђевић, али могу да претпоставим. Да ли је то тај што је радио у Територијалној одбрани, што је био командант Територијалне одбране, заједно са манекеном што је радио, сад не знам да ли је он то. Према том имену некако, то сам видео из оптужнице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је радио, чиме се бавио, шта је по професији Ђорђевић?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он је радио, по професији, значи радио је у војном одсеку, значи радио је тај манекен, не знам Јовановић како се презива, он је био и био је неки Живко из Мовљана, и знам да сам са њим сарађивао доста око резервног састава, око попуне, пошто је он више био при војсци.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли знате доктора Вуксановића?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ко не би познавао доктора Бобана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Познавао сам како да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је он имао каквих задужења у то време рата, тамо?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он је, мислим да је био неки командант при територијалној одбрани, шта знам, командант града, шта је био, не знам коју функцију, тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта би сад био он а шта Ђорђевић у том неком смислу ТО, да ли то можете да разлучите?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам како да Вам кажем, по тој хијерархији како је, не бих могао да Вам кажем, али ту су били у том самом врху рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је постојала нека, и да ли је ангажована на било који начин опремљена јединица ТО у Сувој Реци?
ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су били значи само у једној згради смештени, ништа нису били ангажовани нигде, само су били ту у једној згради и седели су тако, значи имали тај њихов штаб имало ту своју команду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А не, да ли су имали људство, да ли су имали неке јединице, не знам, вод, чету, значи у том неком смислу неки састав, не само неку команду?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Види, колико ја знам из те, значи један део људства био код нас, јер мало је било људи, није било људи, и онда неко буде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није било људи ни за полицију а не за?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Али хоћу да Вам кажем, мало је било људи код нас и резервиста и то, и онда један део људи, једно двадесетак сећам се да су нама придодали из територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта су они били код Вас, у резервном саставу милиције?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У резервном саставу су били једно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него Вас питам да ли је ТО Суве Реке у то време имала неку организовану јединицу територијалне одбране?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није имао организовану јединицу, није имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате. Да ли су имали неку опрему, неке униформе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су, за време рата су сви били у униформама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Какве су униформе они имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па зелене, оне војне униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То су оне чојане СМБ или маскирне или.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чојане, чојане оне униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Оне обичне старе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Имале су неке и маскирне али више је било чојаних, јер то су од раније који су били задужени као резервни састав.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су имали каква возила?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам, можда су имали нека возила али то су била цивилна возила која су ангажовали, рецимо које су требовали из «Балкана» или из «Метохија вина», не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ова два камиона која Ви видесте тамо, рекосте да су то неки, да су то војни камиони ТАМ?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: ТАМ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: ТАМ 10, Ви рекосте?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па колико сам могао ја да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или 110 можда су?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 110-ка, тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 110-ке, или 150-ке?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам, ја по мојем, колико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Опишите мало те камионе. Колико имају осовина.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да су двоосовински.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Двоосовински.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да. Двоосовинске, она кабина напред, мало, није много висока и мало је уздигнутије од земље, мало височије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли знате каква возила су користили припадници ове Посебне јединице полиције што су били смештени у «Балкану» и не знам ни ја, још по Сувој Реци, какав су возила они имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па имали су и они таква возила, чини ми се да су имали, да сам виђао на кругу доле у «Балкану» док је било. А користили су и привремено возила, ставили су песак, нису имали возила довољно, па су стављали песак на цивилна возила, рецимо застава, са стране и тако су ишли љуиди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да. Видели сте те људе излазе из тих камиона тамо, шта би сте Ви, јесте ли имали неку представу ко су ти људи, која је то јединица. Разумете, то се дешава ту у центру града који Ви контролишете итд., и сад видите неку војну формацију која нешто ради, да ли имате неку представу ко су, ко је то?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Верујте ми у томе тренутку нисмо ни могли да се мешамо, нити ништа, значи могу само да се мешамо само за наше људе, значи људи, то је нама било уобичајено, и током '98.године, пролазила је јединица и јединице су пролазиле, више.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него по, дакле по камионима, по униформама, по опреми коју су имали, да ли сте Ви имали као, ево заменик командира полиције?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам био заменик, помоћник командира.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: да ли сте Ви имали неку представу ко су ти људи, шта ако је то ОВК, односно припадници ОВК пресвучени у неке униформе неких наших јединица, не знам, војске, полиције?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није могла ОВК да дође ту испред станице и баш тако да се развије ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него ме само занима Ваше неко размишљање у том моменту, ако је уопште било у овом смислу, ко су ти људи, ко је то?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно у том тренутку ја нисам размишљао, мислио сам да су то наше јединице и нисам размишљао, нити сам се упуштао уопште да ставим у размишљање зашто су они ту. Ишли су својим задатком, немам шта да се мешам са њима, ја сам и мислио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте у једном моменту да су они имали полицијске маскирне униформе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Полицијске маскирне униформе али зелене?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па полицијска маскирна униформа је та зелена која је била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па добро, има и она плава?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Имала је и плава, тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Исто је и она маскирна у смислу.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Али плаву маскирну униформу то смо носили ми, рецимо редовно ту који смо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е, да ли Ви можете да разликујете војну маскирну униформу зелену наравно, исто, од полицијске маскирне униформе зелене?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Како да не. Знам шта је војна униформа маскирна како је изгледала, како је изгледала полицијска.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Описали сте нам Ваш сусрет са господином Митровићем па би се дало из тога закључити да сте Ви суштински одговорили на оно што ћу Вас ја питати, али ја ћу Вас питати ипак прецизно. Да ли је Митровић након разговора с Вама, или можда пре тога, или после тога, улазио и једног тренутка у полицијску станицу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господине судија, ја сам рекао и мало пре, господин Митровић, после оног контакта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тада, тада?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: После оног контакта самном и оног што ми је изговорио он се враћа, седа у возило, полукружно окретање, одлази у правцу Призрена, никакво долажење у станице није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То место где Ви стојите, да ли је то тачно испред полицијске станице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је тротоар, разумете, како је излаз.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то тачно испред полицијске станице?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Испред полицијске станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Реците нам да ли је Ваш командир господин Репановић, користио неко возило за своје службене потребе, Ви сте тог дана користили «ладу ниву», узели сте од дежурне службе, да ли је господин Репановић, користио какво возило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам госпођи, да је користио црвено возило, цивилно возило, због тога да би био неприметан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: «Аскона», црвене боје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: «Аскона» црвене боје?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли је тог дана он користио то возило или је то, или је он уобичајено користио тих дана то возило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Оног дана, ја када сам дошо и то, а и раније, користио је уназад и прије почетка рата користио је то возило.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То возило?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то возило било ту испред полицијске станице, када сте Ви изашли то поподне, да ли је оно било ту, или не?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се стварно, нисам обраћао пажњу да ли је то возило.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Док сте обилазили пунктове, да ли сте путем средстава везе били у контакту са дежурном службом станице, са командиром?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми смо увек на том каналу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него тај дана, тај дан док обилазите пунктове у Топличанима у, како се зове ово друго место?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ђиновци.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ђиновци.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи ми увек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, па сте се ту задржали неколико сати ја бих дао закључити.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте били у контакту са Вашим командиром путем средстава везе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Слушамо, слушааш везу, ако нико те не позове значи немаш разлога да се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли се сећате евентуално да ли сте нешто.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Слушамо, слушамо везу, како да не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте што разговарали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чује се веза све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Били с ким у контакту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чује се веза тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било икакве приче да?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никакве приче није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Се одвијају неке борбене активности.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не. Никакве приче ја нисам чуо, могуће да се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колко су Топличани, колико су ови пунктови далеко од Суве Реке?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико су ови пунктови далеко од Суве Реке?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па да Вам кажем ја сада колико може да има од Суве Реке до оног последњег пункта доле у правцу Призрена гледајући, 7-8 километара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 7-8 километара?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Десет нека буде, не знам сад колико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А колко је најближи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Најближи Топличане до Широко има три, и ту још, око пет километара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се чула каква пуцњава за то време док Ви обилазите пунктове, разговарате са људима, да ли сте из правца Суве Реке чули какву пуцњаву, детонације?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па можда се чуло у, разумеш оно пуцњава, али ја сам био у возилу, не чујем то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, па нисте све време били у возилу, били сте и са људима, на баш њиховим конкретним положајима и тако даље?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Можда се господине судија чула пуцњава, разумете, али не можеш бар оријентирно да даш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него ако се сећате наравно?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И кажем, не можеш ти оријентирно да даш, код нас се увек пуцало, и нисмо обраћали пажњу на то да ли се дешава.

Нико не тражи помоћ, нико ништа не зове и нормално обављаш свој задатак на који си кренуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господин Митровић нам каже да он тог дана уопште није био у Сувој Реци, баш овог дана он у Сувој Реци није био, био је цео дан у Призрену и не само то, него каже да уопште није, већ одавно да уопште није возио то возило, Ви кажете да је то «ланд ровер» плаве боје, он нам говори о неком «нисану» беле боје. Дакле, господин Митровић тврди да тог дана није био у Сувој Реци, него да је био у Сувој Реци два дана касније, мислим 28-ог, знате, и да већ неко дуже време уопште није користио, имао је он својевремено у почетку '98., имао је то своје командно возило ципа неког «нисана» плаве боје али да је већ дуго користио возило беле боје а не плаве?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господине, значи ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па Вам то само предочавамо и да чујемо Ваш коментар, да ли остајете и даље према овим Вашим тврдњама да је он тог дана био у том «ланд роверу» да је дошао са тим «ланд ровером» плаве боје?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја остајем при свом тврђењу, ја сам познавао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И каже и то да уопште није носио ову, да тај дан, дакле, не 26-ог, него 28-ог када је дошао у Суву Реку да је дошао у униформи коју је уобичајено носио, дакле у оној полицијској униформи, оној полицијској маскирној униформи, али не зелене него плаве боје?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико се ја сећам, значи ја сам рекао и препознао сам њега, не знам шта он тврди, он може да тврди шта год хоће, ја знам да је то тако било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Да ли је Ваш командир тог дана обилазио исте ове пунктове као и Ви?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно да ли је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам да ли је обилазио. Можда је обилазио, можда није, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли су Вам људи са пунктова рекли, ево био нам је командир?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ништа ми нису рекли на пункту кад сам ја био, кад сам их обилазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер он нам тврди, то Вас питам због тога што нам он тврди да је он тог дана обилазио управо ове пунктове?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Можда је и он обишао ако му се указала прилика, можда је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па знам, али што бисте онда и Ви и он ишли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ја не знам, ја знам да сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мислим, да ли је било потребе, то је био Ваш задатак, то Вам је он издао изјутра као задатак?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да то урадите.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Можда је он ето волео да оде да види на тренутак, пошто он није био уопште, можда је и он ако му се указало време можда је отишо. Ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте ишта чули о каквом одношењу и сахрањивању лешева?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, ништа о томе стварно не могу да Вам кажем шта је рађено, како је рађено, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само нешто мало поново ћемо се вратити да Вас питам у вези ових пунктова. Реците ми јесу ли то новооформљени или су то пунктови који су стално били ту и раније, значи пре бомбардовања и пре целе ове ситуације?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ти пунктеви значи отворени су 25-ог ујутру, дошло је до измештања људи, добили су наређење из СУП-а Призрен да морају да се обезбеди магистрални пут Сува Река-Призрен и значи то командир у мом одсуству, то је он извршио расподелу тих људи, а ти путеви нису функционисали до тог дана, ја док са био у станици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колико је укупно било пунктова?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Три пункта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како сте Ви знали где се они налазе пошто су они измештени за време док Ви нисте били ту присутни?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам пошао путем и виде се путем, рекли су ми у дежурној служби.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како изгледају ти пунктови, да нам мало објасните како изгледа пункт?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ја сам Вам описао, не знам да ли сте ме слушали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесам, али још мало ми објасните.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ево, рећи ћу Вам поново, значи. Тај пункт у Ђиновцу, где је био господин Јокић, колико се сећам то је био најудаљенији из правца Суве Реке, значи са леве стране, прије скретања,

има пут скретање за Ћиновце, одмах значи са леве стране гледајући у правцу Призрена била је једна зграда, није била зграда, него продавница, колико могу да видим, била је празна, ту су људи сместили све ствари и ту су спавали, а стражу су држали на онај канал је један био испред те, канал за возила, за поправљање возила и то, био је тако висине, рецимо 1,20, колико се праве нормално ти канали, а била је значи дебљина око 60 цм, значи могао је да гађа и топом да то не може да уништи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То је један, искористили су ту продавницу, а остала два, јел исто неки објект искоришћен?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: А други, значи, кад се крене за Суву Реку то је већ више са десне стране, на удаљености од овог доле, што је био за Ћиновце, за само скретање за Ћиновце, ту је било неко стовариште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па је искоришћено?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је било стовариште и хангари су били поред зида, био је височији зид поред пута а била је једна као њихова продавница, ту су још нешто продавали, а била је празна ту су људи спавали у томе, а користили су ону зграду од њих, одмах у, што је било, висока зграда на три спрата која је била осматрачница и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А испред тих пунктова се налазе људи који обезбеђују, јел?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ти, они су увек тако користили рецимо, био је неки канал или су користили иза оне куће, осматрали су, нису.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, знате шта Вас питам, Ви возите се значи, идете возилом и видите неке зграде, како знате да је ту баш ваш пункт, како знате, а није Вам нико рекао, нисте обавештени о измештању, како Ви знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ако неко вози, врло тешко може да примети.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па како сте Ви знали, ја Вас то питам?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мени су сигурно, сад се не сећам, рекли су ми и у дежурној служби где је од прилике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па то је моје прво питање било, како Ви знате где су сада оформљени пунктови кад нисте били присутни?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па рекли ми највероватније у дежурној служби, јел ме разумете, од прилике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Највероватније или знате да су Вам рекли?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Највероватније да су ми рекли и ја познавајући терен и то, онда лако је било да пронађем рецимо те наше људе, није то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јер претпостављам да уз тај пут има још објеката, не само та три места где су пунктови, како сте баш претпоставили да су ту, по чему сте знали, то Вас питам, јесте ли видели људе, јесте ли неку ознаку, било шта, јесте се договорили преко станице, на који начин баш знате да је то ту смештено?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не, мени су у дежурној служби рекли да су им се људи иселили и командир ми је објаснио да су на тој деоници од Топличана до Ћиновца, а то је рецимо растојање ајде да кажемо километар да има, и нема шансе ако је поред пута да ја не могу то да пронађем и где су ти људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам. А колко људи је било у том пункту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па у зависности кажем Вам, чини ми се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Кад сте Ви дошли колико је било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Око десет људи, рецимо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У сваком?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па у овом је било, највише било у Топличанима због покривања терена и овај пут према Лешану што је био и онај мост, а овамо по осам људи. Мало су се бунили да су мало људи али више људи није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А шта су радили они ту?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су пратили ток, да се не дође из шиптарских села из Ћиноваца, неко да се не прикључи да дође доле, рецимо да сачека наше возило које пролази, војно или полицијско, које допрема храну, које допрема муницију и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И они су сви били у самом пункту, нису били поред, или негде сакривени да чувају стражу, сви су ту били лоцирани?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су били сакривени и њих ниси могао да приметиш, само су пратили, ништа нису имали задатак, само су имали задатак да прате ту ситуацију, ако дође до нечега онда да то јаве и да се заустави.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Они су се претпостављам снабдевали храном, водом, не знам шта је још било потребно, пићем, претпостављам да им је неко носио, јел им носио. Ко их је снабдевао?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Снабдевала их је ауто патрола наша.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Који су знали, они су знали где се налазе, чим су снабдевали, претпостављам?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па знали су, знали су у дежурној служби, објаснили су, ми познајемо територију, кад познајеш територију не можеш да не знаш у своје место где је и шта је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колко пута су им носили храну и то?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сад стварно не бих могао прецизно да Вам кажем, да ли су на два дана, три дана, или сваки дан, стварно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И они су били у вези као што сте објаснили јел тако, у вези са њима уопште и са Вама, са пунктова, постојала је веза, комуникација?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесте, сваки који је био руководиоцац тог пункта, који је био полицајац, он је имао исто везу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Рекли сте да сте 26-ог, поново се враћамо на тај део, видели господина Митровића, јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам Вас разумео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да сте видели господина Митровића сте рекли, 26-ог, јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е, само ми реците, рекли сте и да је он имао какву униформу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Зелену униформу маскирну.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е то сте рекли, да ли је он имао чинове на униформи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није имао чинове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није имао чинове?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто сте Ви рекли да углавном нико од вас није носио чинове?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није, није имао чинове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесте ли сигурни у то?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сто посто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да није имао чинове?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да. Колико сам могао ја да приметим није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто ми се чини.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам ни гледао да има чинове и то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То ће Вам председник већа и предочити, јер он је тврдио да је имао чинове, али.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја у оном моменту сам био изгубљен и коме, мени пало напамет да ли има чинове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, него господин Митровић је тврдио да без обзира што углавном људи нису носили чинове, да је он желео да носи чинове и да није уопште желео да због тога скида, без обзира на ризик и остало. То смо чули.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам запазио, а да ли је имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па зато Вас питам, да ли Ви се сећате тога? Не?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам запазио да ли има.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е, а што се тиче сада ових људи који долазе, рекли смо из камиона, већ смо Вас доста ту питали, али само нешто. Да ли сте Ви видели физиономије тих људи, лица, јесте ли их видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па то је госпођо судија тренутак. Људи излазе ја нисам ни гледао, нити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, на тренутак ми бацимо поглед, да ли бисте видели физиономије да би Вам следеће питање поставила, само да ли сте видели ликове. Хтела сам Вас питати да ли су то млађи људи, старији, да ли Вам личе као млади људи, да ли можете определити?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То су млађи људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам, да ли можете определити?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Млађи људи, млађи људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли Вам је неко био познат од тих људи?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, никога ја нисам препознао у том тренутку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли су ти људи имали чинове?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ни они ништа нису имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ништа, ништа. Колико сам могао да приметим није било чинова.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ви сте рекли они су изашли из камиона, како су изашли, све се распоредили, они крећу и Ви сада кажете камион иде иза њих, јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је, полако креће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Прати их. Значи камион прати људе који су изашли у истом правцу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У истом правцу према, значи они који су били у стрелце они се крећу у том правцу, један део иде путем, а возила крећу полако иза њих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су тим путем којим они иду камион је могао и даље њих да вози, мислим знате, мало то, они излазе иду пешке, а камион за њима иде, па сад, просто није логична ситуација?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја у том тренутку, испричао сам, видео сам господина Митровића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел они трчећим кораком, како они иду?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја више не обраћам пажњу где се они крећу и где иду, ја полазим за Ћиновце и где су они.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, само да ли сте видели, јел они трчећи иду или каквим кораком просто иду. Знате, јел ситуација, иду људи испред камиона, досад су били у камиону, изалазе и иду сад пешке а камион за њима иде у истом правцу. Разумете, ситуација је мало необична, што не би и даље ишли камионом?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја уопште нисам обраћао пажњу, само сам то видео, усредредио сам пажњу на ово возило, кад је оно дошло, тај контакт, он одлази за њим, онда десет корака колико је било удаљено возило, прилази мом возилу и ја одлази.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колики је Ваш видик у том правцу где иде возилом, колико Ви можете да видите те људе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видик је рецимо, па има једно 150 метара сигурно да се види.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И Ви их можете видети 150 метара?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел их Ви видите, јел они сво време иду тако у том правцу, јел мењају правац, јел се нешто?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чекајте, чекајте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Од места где Ви стојите?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не разумемо се. Јел то причате за возило господина Митровића или.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не. Митровића сам Вас питала за чинове, сад се враћамо на ове камионе, на та два возила одакле су изашли људи. Они се крећу, значи од места где Ви стојите, правац у коме се они крећу, колико их Ви дуго можете испратити погледом, колико видите?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су, то је негде исто чистина, рецимо тај део.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е то, то Вас питам?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чистина је, има можда и ту негде око 150 метара, међутим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, и Ви их видите то време које они иду?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја видим само тренутно, значи они излазе и то је близина, рецимо, само што су они кренули, одлазе, наилази господин и ја више не пратим њих него.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И Ви више уопште не гледате у том правцу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Уопште не гледам, ништа не гледам, пратим господина који је дошао ту и тај наш контакт који је био и после тога ја одлазим, шта се дешава, где, ја не пратим те јединице. Они иду на свој задатак на који су кренули.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам, пошто је, кажете камион дошао тако како је дошао, људи изашли и то, да ли икад у и једном моменту, некад пошто сте Ви ту испред станице станице Ваше питате у вези било шта, или касније после тога, одакле ти људи, ко су, шта су, одакле сад људи које, ипак сте Ви ту, Ваша јединица је ту, јел су Вам дошли на припомоћ, јел су Вам по наредби нечијој, јел нешто питате у вези, од једном се појавили и ништа сад не зна се?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам питао, али причало се после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесте ли чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па причало се да су били, ове јединице које су дошле ту на испомоћ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То, толико је Ваше сазнање, дошли само на испомоћ?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је моје сазнање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Овде сте споменули за ову кући и за ову паљевину рекли сте да сте видели то прво да гори и после да сте чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам видео да гори, рекао сам да се пуши и да се осећа онај смрад од.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Видели сте да се пуши, паљевину, да ли сте после тога, дан, два или у току дана или, јесте ли икад видели шта је се то пушио, тај објекат који се пушио, јесте ли видели како изгледа?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па изгорена кућа, како може да изгледа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па кад сте видели?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То сам видео, ја не знам, после четири, пет дана или кад се, очистили овај део, ова господа што је радила из ових, који су били у том делу према Студенчану. Кад су освојили, сад ја не знам који је то датум, не могу тачно, јер после смо ми поставили наше људе до Самодража, имали смо три пункта наша у Самодражу, посебној кући, која је била, граничила се са Ораховцем, три пункта су била, опет тамо друго људствоје пребачено тамо, скрпило се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, само мислим у односу на ову кући. Значи видите после пар дана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи после пар дана када сам одлазио тамо, тада видим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Кад видите ту кући такву сада, значи изгорену кажете видите, јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел питате шта је са овом кућом, откуд она изгорена, шта се ту десило, јер се информишете?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па претпостављао, нит сам питао, нит ништа, претпостављао сам да је то било из ове акције ових што су прошли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли питате шта је са људима из куће, где, јел постоје људи ту, јел неко живео?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам ништа питао никога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел се информишете нешто. Мислим то су овако догађаји, можда су за Вас мало уобичајени него за нас, али видите изгорену кућу, нема људи, зар се не информишете обзиром и на Вашу, ипак сте Ви припаник милиције?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ништа, кажу да је било погинулих разумеш ту, пар лешева, колико је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па то, значи сазнајете нешто?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи сазнајемо да је било, и знам поуздано да је после два, три дана долазила та увиђајна екипа, завршила то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И то је све што сазнајете?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је то што знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А ко је палио, зашто је палио то немате појма ништа?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То ко је палио, зашто је палио, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А само још ово, колегица Вас је питала у вези овог догађаја у тржном центру Ви сте исто рекли да сте то чули, јел тако, после неког времена?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То сам, не после, него после две године и више, три.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А од кога сте чули?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам да сам чуо на телевизији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То је једина информација коју сте Ви чули, прва Ваша?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је једина информација и то ме позвала супруга, био сам у Бујановцу и то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, да, то знам, него мислила сам да ли сте непосредно после тога, после телевизије или било чега, да ли сте икада непосредно сазнање имали о том догађају у тржном центру од неког мештана или од неког да се нешто причало?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не,не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Никаква прича у вези тога није била по граду?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никаква прича, кад су ме позвали у УБПОК-у на разговор и то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, да. Не мислила сам овако да нисте сазнали нешто непосредније.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То је било сво Ваше сазнање.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је било моје прво сазнање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У реду. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене је само заинтересовало, окривљени је рекао тек сутрадан су кренуле колоне у односу на шта је то тек сутрадан.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не чујем Вас, молим Вас ако може јаче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажем, рекли сте тек сутрадан су кренуле колоне Албанаца, па Вас ја питам у односу на шта су то тек сутрадан, на који догађај, нашта сте мислили када сте рекли тек сутрадан?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мене не везује никакав догађај, него сам видео људе да пролазе кроз Суву Реку, никакав догађај мене то не везује, никакав догађај, видим да људи пролазе, одлазе, и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, пошто је 26-ог, то све што се догодило, па је рекао сутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, он не зна шта се догодило, зато ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О 26-ом је сад причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он 2002.године, сазнаје шта се догодило, па га ја питам, како зна шта се догодило 26-ог, ако тек сутрадан крећу колоне, то је питање моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, јел Ви повезујете сутрадан кад сте видели те?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ја никакав тај догађај, са догађајем ништа не повезујем, ја само видим, нити знам због чега, видим колоне пролазе људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу Вам помоћи. Тад тог момента 26-ог, о томе смо причали о овом догађају. Видели сте камионе, видели сте људе који се развијају у стрелце.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на тај догађај, кад сте видели колоне?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тек сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, у односу, он је прецизирао у односу на који догађај?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико се сећам тек сутрадан, значи 27-ог. А да ли је било везано за тај догађај то ја стварно не знам, видим колону одлазе људи и баш је комшија један ту долазио код нас каже идем за Албанију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте. Изволите даље тужиоче?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Реко ја не знам ништа господине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте да је, да су нека тела сахрањена на муслиманском гробљу, питао Вас је суд, Ви сте рекли чини ми се да не знате колико тела.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте Ви пружили неку помоћ приликом те сахране.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја уопште нисам учествовао у томе али сазнао сам, не знам да ли у дежурној служби, од неких радника да је била увиђајна екипа и да је то завршено јер ја нисам ту ништа учествовао у вези тога, ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је полиција пружила неку помоћ приликом сахране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да ли је полиција?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам, била је увиђајна екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли је била одређена опет нека патрола у обезбеђењу тога, не знам, јер сахрањивање лешева није полиција вршила, вршила је цивилна заштита, ако је завршен увиђај онда цивилна је заштита сигурно преузела то и око сахрањивања лешева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су та тела била пронађена.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су та тела, где су ти људи погинули.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја стварно не знам значи у тој акцији како је прошла, у којој кући, где су били ти лешеви ја не знам, само сам начуо да је било из те акције која је прошла да је било неких лешева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да не закључујем ја па ћу да Вас питам, јел то било 26-ог или неког другог дана.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ја не знам да ли је то 26-ог, или другог дана, начуо сам то, знајући онда везано за то да је извршен увиђај после два, три дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте Ви, овако, причате нам о два увиђаја, колико Вас ја сад разумем, један увиђај је био тог дана 26-ог.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је, која је дошла ова увиђајна екипа из СУП-а Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неспорно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, па ови који су сахрањени, јер су сахрањени са тог увиђаја или с неког другог увиђаја.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господине ја сам био, кажем Вам то је ова друга екипа која је дошла тек после два, три дана, а ова увиђајна екипа, где је отишла, шта је радила, ваљда је завршила посао што је дошла, ја то не знам, ја се враћам господине у пола пет, и не знам шта се десило, где и како. То је моје сазнање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Само, ево Ви процените судија да ли је. 05.априла је окривљени дао исказ пред истражним судијом па на страни 22, његовог испитивања у петом пасосу, након питања истражног судије «колико је често Митровић долазио», окривљени је одговорио «па у зависности од ситуације како је био, ако је на терену деси се и по два, три

дана да недође, деси се и четири дана да не дође, рецимо». Па је то прилично различито од онога што данас он нама говори да га је малтене два, три пута уопште видео, и то је моје последње питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете ту да нешто определите, чули сте питање.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Видите господине, ја стварно не могу да се сетим колико је било, да ли је, реко сам можда тада, можда је била омашка, у том тренутку, ја стварно не знам кажем Вам ово, знам да ја господина Митровића врло ретко сам виђао.Виђао сам га по граду да прође службено, а да ли је долазио на три, четири дана можда сам рекао али то није сигурно то тако, него као што кажем сада у овом тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад бих се ја даље надовезала. Па даље кажете «а кад је ту он у близини града, кад је ту, он дође ту, јер он није ни спавао ту, није ништа, он је ишао доле, имао све у приземљу», шта то значи све у приземљу, где је то имао, шта.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није приземљу, он је штаб у Призрену, то је грешка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грешка је.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он није имао са нама ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не спомиње се само овде у приземљу, него.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не извините није грешка, ако се вратите на 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас само мало, само мало да ја завршим. Идемо даље. Кажете да је Митровић долазио, 21. страна, долазио, «јел он долазио на те јутарње састанке», «није он увек био на тим јутарњим састанцима он је био надлежан доле у приземљу.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Призрен, Призрен, то је грешка гарантовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте неки, нисте то сигнализирали да је грешка, добили сте транскрипте. Значи овде стоји да је у приземљу.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је грешка, гарантујем Вам животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «За њега су били они у приземљу а само дође ако има нешто да нареди командир», значи у више наврата се спомиње приземље.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Па грешка у куцању.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је гарантовано грешка.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Какво приземље, које приземље, никад није човек био у суд, то је неспорно, никад није било, нити је имао штаб тамо, никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо да укажемо тачно да се спомиње приземље.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Можемо да преслушамо транскрипте па да видимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, то ћемо и проверити.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Он човек прича мало чудно али.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја стојим иза тога, сигурно у приземље није, ја сам и господину адвокату предочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, преслушаћемо, видећемо све.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Слободно, слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер стварно на више места сте то спомињали.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Приземље тако је, грешка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел Ви знате где је у то време био смештен господин Митровић.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно где је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам било познато.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није ми било познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад се ја. Ви кажете Ваше канцеларије су биле горе на првом спрату.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На другом спрату.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На другом спрату.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је било у приземљу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У приземљу је била дежурна служба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су, јесу ли биле неке јединице ове Чегар.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чегар код станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни спомињао Чегар, уопште није ни спомињао Чегар.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не господине, никакви Чегрови.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ових што су, 25 људи што су посебне јединице полиције, где су се они налазили.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не разумем питање.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Молим Вас прецизно питање, зато што је оптужени рекао да су посебна јединица, вод, отишао у Призрен док је он био на путу, да је обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, са замеником Борисављевићем.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Да са Борисављевићем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али иначе, кад нису били на путу, где су се они налазили.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Па то је редовни састав полиције.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Кад су долазили, неки су били ожењени, неки су ту, спавали су по својим кућама и били су спремни рецимо, закаже им се за сутра да одморе и поново се прикључе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они имали неке просторије у приземљу.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У приземљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У приземљу, приземљу.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У приземљу нема никакве просторије, била је кад улазите, узан ходник, то је стара зграда, дежурна служба, лево је био неки магацин, притвор је био, средства везе, био је ВЦ и магацин оружја, то су биле те просторије у нашој станици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало молим Вас, само мало. Господине Палибрк овако, Ви сте били благовремено обавештени о дану и часу главног претреса, уколико напустите сад, Ви напуштате без одобрења председника већа, у том случају одложићемо главни претрес на Ваш трошак, Ви сте били благовремено. Ја немам ништа против и сигурно ћу изаћи у свако доба у сусрет уколико је то неопходно, у овој фази када је саслушање оптужених ја не могу да Вам учиним тај уступак. Ви сте били онда у обавези да обезбедите, Ви јесте бранилац по службеној дужности. Може, то већ може, то апсолутно, то сигурно. То може. Паузу можемо да направимо, није, не видим неспоразум. Али паузу можемо да направимо. Разумем, у овој фази јасна сам била, кад је саслушање оптужених не могу Вам изаћи у сусрет. Може, то већ може.

По предлогу браниоца оптуженог Папић Рамиза адвоката Палибрк Драгана, прави се пауза у трајању од 15 минута, да би обезбедио замену, у даљој фази.

Настављено.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је по заменичком пуномоћју за адв.Палибрк Драгана приступио адв.Мирко Ђорђевић, као бранилац опт.Папић Рамиза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У моменту када је он поздравио пуковника Митровића и када је он на њега повишеним тоном то рекао што му је рекао. Да ли је још неко поздравио пуковника Митровића од тих који су дошли из камиона или из увиђаја, или неко ту ко је био. Да ли је још нешто рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели и да ли сте чули да је још нешто рекао.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господине, значи кад је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте у веће, молим Вас.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи када је дошао господин Митровић, што он пита, господин тужилац, бранилац, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник оштећених.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Пуномоћник оштећених. Они су већ кренули ти људи, он уопште, они су кренули, леђима окренути њему, он само је погледао у леђа како иду и нико га није поздравио осим мене који сам ја непосредно био на тротоару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нико му се није обратио.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И нико други, то је то. И других речи ја се не сећам да ми је рекао нешто друго.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Били су ти посматрачи у куполи цркве, да ли су они били наоружани и с чиме. Он је рекао, има нека разлика између њега и овог Репановића, али добро ово што он каже да су били ноћу на куполи цркве, осматрачи, да ли су имали оружје и које.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нормално да су увек људи у време рата ишли са оружјем носили су дуго наоружање, аутоматске пушке.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он чуо да је било речи, да је мисија ОЕБС-а у некој згради на Рештанском путу оставила неке локаторе, да ли је чуо ту причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули ту причу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је мисија која је боравила у некој кући ОЕБС-а, оставила неке локаторе, да ли је то Вама саопштено када сте дошли, да ли сте имали ту неку информацију?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То сам чуо из разговора ту по станици, причали су да су пронашли да је била нека, неки људи да су ишли тамо у претрес и да су пронашли неке локаторе и да је то предато радницима Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога, јесте ли то чули од Ваших полицајаца или?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Од полицајаца, од некога ту је причао, неко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли тада 26-ог ујутру, тад сте чули.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 26-ог, не знам, сад стварно не могу да се сетим, али чуо сам да је било.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна у којој згради.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је било где је био смештен ОЕБС, на удаљености од станице једно 150-200 метара, била је једна велика бела кућа, они су становали горе на спрату, сад где је, у којим просторијама ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате чија је то кућа.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам чија је, то је од ових Бериша, ваљда некога, не знам чија је то кућа.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је видео неки дим од сагорелих кућа, колико је та, колико су те запаљене куће које се диме удаљене од станице полицје.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па шта знам ја, у том тренутку нисам ни, нисам обраћао пажњу, ако има негде 100 метар, толико, тако, 100-150 метара, колико је то било.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Видите, овде, имају две ове увиђајне екипе, ова једна која је дошла онда кад и ови с камионом, кад је био Митровић и ова друга. Он каже, мене интересује, он је одговорио више пута да не зна, али ја желим да укажем на детаљ, за овај први, за ову прву увиђајну екипу, њему је начелник рекао нема ове увиђајне екипе, види, зови, шта је, о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није му начелник рекао, командир му је рекао.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Командир, није важно, командир му је рекао. Е сада, да ли им он рече због чега, како је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то, је питала сам га.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Молим Вас судија није он звао, није му рекао ти зови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, никаквих нема проблема, рекао је.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не кажем ја да је он звао, али њему је речено да треба да се провери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па како ће да провери која је екипа, зашта, мора знати где иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га, није знао да одговори.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Јуче је током исказа оптуженог Репановића, поменуто убиство неког Србина у Сувој Реци, негде око 20-ог, па да ли Ви можете нешто да нам кажете, када се тачно то убиство догодило, ко је убијени, шта сте Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли сте чули за такво неко убиство.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте утврдили, ко га је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за такво убиство око 20-ог.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је било у центру, радник «Балкан белта» је био продавац који је радио у продавници, знам за њега да је он убијен ту у центру, у самом центру и да сам лично отишао одмах да помогнем ту тим

људима и био је, значи како су пуцали, и побегли, он је био мртав, а то је био човек који није згазио ни мрава.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, Ви сте отишли да помогнете, шта да помогнете.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да пружимо обезбеђење рецимо ту људство које је отишло, патрола једна и друга патрола да обезбедимо лице места, то је то, а оног који је био убивен, њега су већ чини ми се пребацили.

НАТАША КАНДИЋ: А како, ко Вам је јавио, како сте сазнали за то убиство.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па то се чуло, хитно је, неко, не знам ко је јавио преко дежурне службе, како је дошло стварно не могу.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте Ви у полицијској станици, значи уобичајено је било да реагујете када се нешто догоди у граду да то се одмах чује, пренесе и одмах реагујете, да ли је то правило.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па чим се нешто деси, дојава у дежурној служби, одмах се шеф смене руковиди, ако је неко од старешина, нешто тако, деси се то убиство, укључи се у разговор и онда упућује патроле на лице места да се обезбеди лице места, да дође увиђајна екипа, да се то заврши како треба, да се задокументује.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, онда нам реците шта је онда било, како је дојављено на који начин је дојављено, шта је дојављено у вези са овим другим догађајем на Рештанском путу који сте Ви данас споменули.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није ми јасно који други догађај.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте рекли да је након оне екипе увиђајне која долази 26-ог, ради неког догађаја, увиђаја на Рештанком путу на неколико дана касније поново долази једна увиђајна екипа због догађаја који се догодио 26-ог, када су они камиони и они људи из камиона изашли.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То сам чуо из разговора ту у дежурној служби или негде, из разговора, полицајци су причали да је била увиђајна екипа, да је то завршено из тога, иначе, кажем Вам да нисам био присутан.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле је била та увиђајна екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Увиђајна екипа, по причи, била је из Призрена.

НАТАША КАНДИЋ: А јел постоји неко упутство или правило да у једном случају буде увиђајна екипа или да у једном случају кривичног дела реагује одмах полицијска станица у Сувој Реци а у другом случају да реагује екипа из Призрена, на основу чега.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми смо, ако сам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато због чега долази до те ситуације, да у једном случају ОУП Сува Река, своју увиђајну екипу

пошаље а у другом рецимо СУП Призрен своју увиђајну екипу. Да ли ту постоје неке ситуације када се шаљу различите екипе. Изволите?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Молим Вас извињавам се, оптужени није рекао увиђајна екипа Сува Река, него да су 20-ог, они обезбедили место где је извршено дело а да је леш већ био однесен, он уопште није увиђајну екипу ОУП-а Сува Река помињао за догађај од 20-ог.

НАТАША КАНДИЋ: Не, браниоче помешали сте, није то тај леш, ово је нешто друго о чему смо говорили.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Не, нисам ја, али Ви сада причате о увиђајној екипи Суве Реке и увиђајној екипи СУП-а Призрен, а оптужени није ни у једном моменту поменуо увиђајну екипу Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питање је?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Значи те термине, јел нема.

НАТАША КАНДИЋ: Па судија само да разјаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је само да ли увиђајна екипа. Само мало.

НАТАША КАНДИЋ: Није догађај који помиње бранилац, није о лешу, ово је реч о убиству Србина и оптужени је сад објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате увиђајну екипу у Сувој Реци, да ли сте имали?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Имали смо само једног крим.техничара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је чинио ту увиђајну екипу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јовановић Тодор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још ко?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Само он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је он био. У којим ситуацијама иде увиђајна екипа Сува Река а у којима се ангажује СУП Призрен, увиђајна екипа?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То су одлучивали у СУП-у Призрен, то је крим.техника, имали су своје одељење у СУП-у Призрен, и они дојаве тај случај и онда они одлучују да ли ће да врши тај увиђај наш крим.техничар, у зависности од сложености ситуације или ће они послати екипу из СУП-а Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је процена СУП-а Призрен?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је, јер су они одлучували, он је био само у оквиру ОУП-а, тако неки ситнији догађаји и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви у обавези да их увек информишете када се нешто догоди у Сувој Реци па да они процене да ли треба да пошаљу своју екипу, или ваша екипа да реагује?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Увек је то било практиковано колико ја знам, рецимо од командира или начелника чује се доле у СУП-у Призрен о чему се све ради и они одлуче ко ће да врши увиђај.

НАТАША КАНДИЋ: Ко онда одлучује, да ли у полицијској станици Сува Река, да ли ће то бити у надлежности вашој или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је сада?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: За вршење увиђаја задужена је крим.техника из СУП-а Призрен, они су имали свог шефа, тај наш радник Јовановић Тодор, он је имао свог шефа, Мирко или ко је био у техници и он је одлучивао да ли ће он вршити увиђај, да ли ће вршити екипа из Призрена. А некад и у сарадњи и наш крим.техничар је вршио са њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Само мало да?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Ја се извињавам што упадам али чини ми се да губимо време око овог питања непотребно, то је регулисано законом, за прекршаје и лакша кривична дела врши локална увиђајна екипа, то јест из ОУП-а и постоји Општински суд и општински истражни судија, за тежа кривична дела зна се за колико је казна прописана, запрећена итд., екипа из Окружног суда и екипа из матичног секретаријата, мислим да губимо много времена око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволићете, можда је у то неко време дешавања, ратног стања могуће да су нешто одступили, можда постоји неко друго правило. Због тога?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: У праву сте судија али постојало је оно упутство које је чак и неке рокове у кривичном поступку учинило рестриктивним итд., али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање није сувишно обзиром да је била ванредна ситуација?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Али та област је заиста била таква.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас судија, само једну ствар да разјасним, кад кажем увиђајна екипа, овде неки мисле само на крим.техничара, увиђајна екипа је много шира од крим.техничара, ако хоћемо да улазимо у то увиђајна екипа обухвата и инспекторе за крвне и сексуалне деликте који руководе увиђајем плус ако је ту истражни судија који то ради и има других лица, зато се и каже увиђајна екипа а не крим.техничар, према томе ако ћемо прецизно правном терминологијом да знамо шта причамо, а овде смо чули, да ОУП Сува Река није имао инспекторе за крвне деликте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснио је, јасно је објашњено. Изволте даље?

НАТАША КАНДИЋ: У време оружаних сукоба потпуно друга правила важе тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тога сам и питала евентуално можда су нека друга правила, али одговорили сте на то питање, идемо даље?

НАТАША КАНДИЋ: Следеће питање. Оптужени је рекао да је 26.марта када је дошао на посао чуо, претпостављам од својим колега да су Чегрови

прошли 25-ог, у правцу Љештана и да се нешто чуло и да он зна, односно да се то зна када они прођу да се увек нешто десило тако да је оно што се десило да је то у вези са тим, да су Чегрови они који су са стране и чисте терен, јел тако.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То су јединице са стране која је дошла, ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање?

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, на питање данас, значи рекли сте да су ово Чегрови који су ишли у правцу Љештана, на питање данас ко су они који излазе из камиона, Ви сте рекли то су они који су дошли на испомоћ да чисте, да ли говоримо о Чегровима такође.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас, ја бих волео да се види транскрипт, ово што прича пуномоћник оштећеног да ли је тако речено или не. Ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нажалост у овом моменту не могу да видим.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Онда да одложимо ово питање јер мислим да овакву изјаву оптужени није дао и да је ово конструкција, а сада ће ући као питање, као потврдно питање, да одговори да је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви распознавали који су Чегрови, молим Вас?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не можете Ви да постављате питања, да констатујете нешто што он није рекао а он да одговара, зато ја интервенишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас нећемо тако у глас:

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Шта је рекао можемо да погледамо у транскрипту и то тражим од судије да видимо?

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је да су Чегрови прошли кроз Суву Реку према Љештану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, како сте Ви распознавали, ко су Чегрови, како их распознајете?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па те јединице које су биле, значи сви су били Чегар, позивни знак им је био Чегар, и по томе сам знао да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то једине те јединице које су биле?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па биле су те јединице, тај рецимо батаљон или ко је сачињавао те Чегрове, значи више чета била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како их препознате, по чему их препознајете то су баш Чегрови, како их препознајете?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па друга јединица није била осим Чегрова ту који су радили тај део посла.

НАТАША КАНДИЋ: Јел може оптужени да нам каже који су сви Чегрови били ту, за који он зна, за одред 37 Митровићев одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, кога Ви знате из Чегрова?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи то је 37-ми одред ПЈП, Чегрови су били 37-ми одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко су, јел знате некога?

НАТАША КАНДИЋ: Ко су још били Чегрови.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате још некога припадника, ове сад што сте побројали,кога?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па знам, у саставу ових Чегрова била је једница, једна чета знам да је била из Ниша, из Крушевца, Прокупља, Лесковца.

НАТАША КАНДИЋ: То је 37-ми одред, да ли знате ко су још били Чегрови, ко су носили шифре Чегар 110, Чегар 120, Чегар 150.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато за те шифре.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па то је како да Вам кажем, Чегар 1 је командант, онда свака чета је имала свој позивни знак, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Ви то знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То се рачвало и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па то знам, зато што знам по мојој станици на пример, ја знам да је командир 760, ја сам био као помоћник 764.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас конкретно питам, одкуд Ви знате који су Чегрови, па помињете и шифре 1 и даље ређате, који су то, како Ви то знате, од кога сте чули то да су то Чегрови 1, па не знам које још бројеве, како знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Знам да је та јединица, да се то спомињало, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Чегар 1?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чегар 1 је господин Митровић је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како то знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па знам зато што је био Чегар 1, што је био командант, не може да буде Чегар 1 неко други осим команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате још неког Чегра?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам Сикетић који је био, не знам. Ја сад не могу да знам њихове позивне знаке, ја знам моје позивне знаке, мојих људи а других не могу да се сетим и да знам све. И нисам дужан да знам првенствено, ко је.

НАТАША КАНДИЋ: Данас смо имали прилике да чујемо да оптужени располаже информацијом о два догађаја на Рештанском путу, е сад, ако може нешто да нам каже, шта је чуо, шта он зна о овом првом догађају, а шта је о овом другом догађају, значи који се догодио 26-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је. За први догађај не зна ништа?

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било тог дана 26-ог, шта сте сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, касније кад сте сазнали да је то везано због тога, шта сте чули касније?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Госпођо да Вам ја кажем. 26-ог, када је дошла та увиђајна екипа, највероватније кад су прошле те јединице, ујутру кад су отишле, ако је било дејстава између, претпостављам, то не знам, можда је био неки леш и можда је због тога долазила, ја не знам због чега је долазила та увиђајна екипа и шта је урадила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је само Ваша претпоставка?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је само моја претпоставка, јер ја, Ви сте ме питали да ли ти је рекао командир ја сам одговорио да ми није рекао и да не знам, јер то су сваки дан долазиле те увиђајне екипе и због тога не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сад говорите о увиђајној екипи која је била 26-ог, а ја питам за онај догађај од 26-ог, када је увиђајна екипа, како Ви кажете дошла неколико дана касније.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је друга екипа дошла из СУП-а Призрен, није.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се причало, шта сте Ви чули у полицијској станици, шта су Вам надређени рекли, која је званична информација о овом другом догађају у Рештанској улици.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам рекао председници већа лепо. Чуо сам од ових ту који су били, да ли је од ауто-патроле, да ли је од којих, чуо сам да је било неких лешева када је прошла та јединица и да је због тих лешева који су били, пар лешева, колико је било ја не знам дошла је увиђајна екипа и завршила како треба, задокументовано и све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то?

НАТАША КАНДИЋ: Само да закључимо, јер то значи сад кад кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо да закључимо. Дајте питање?

НАТАША КАНДИЋ: Па кад је прошла та јединица да су то они Чегрови из она два камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он?

НАТАША КАНДИЋ: Која јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то не зна, он је рекао да не зна. Јер видите да реагујем уопште немојте да упадате, молим Вас. Каже да не зна?

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас, дајте онда да нам објасни, зато што он каже лепо, како излазе из камиона они се развијају у стрелце и одлазе према Рештанском путу. Овај други део иде у реду један по један такође Рештанским путем, а лешеви се такође налазе на Рештанском путу, па мора да нам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпоставља, он је чуо. Претпоставља да је то, не може он да се изјасни?

НАТАША КАНДИЋ: Па није он молим Вас случајни пролазник у Сувој Реци он је помоћник командира полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све стоји што Ви кажете али ми не можемо, то је његово право да се тако брани, како се брани. То је његово сазнање, он не зна, он каже.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми нисмо у контакту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви, нисам Вам, молим Вас, нисам Вам дозволила да одговорите. Изволите даље питање?

НАТАША КАНДИЋ: Јел може оптужени да нам каже нешто, шта је он уште чуо чак и накнадно, ајде да кажемо и накнадно, шта се догађало на том Рештанском путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све питано. Детаљно је објаснио шта је чуо?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Реко сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, ми смо га толико детаљно стварно испитали да то што је рекао то је, не знам шта би ново још. Детаљно је објаснио, видећете?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је он као помоћник командира полиције, подносио неку дисциплинску кривичну пријаву против некога од припадника полиције којима је он био надређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то некада подносили неку кривичну, прекршајну пријаву?

НАТАША КАНДИЋ: Или сумља да је почињено кривично дело. Да ли сте Ви, командир или начелник да ли је неко, да ли је било таквих случајева у време непосредно пред овај почетак рата или током.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се или Вам није познато, па знате да ли сте подносили или нисте?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Пријаве против наших радника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па против неког од Ваших?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Знам да је подношено кривичних пријава за крађу што је било, да су долазиле екипе из СУП-а Призрен а за овакве случајеве ја не знам да је неко подносио.

НАТАША КАНДИЋ: Против кога.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мени то није познато и није у мојој надлежности, ја као помоћник командира да ја знам за то. То зна начелник, зна командир и уз сагласност са СУП-ом Призрен они то решавају, ја сам ситна риба, ја шта знам, ја сам помоћник командира, да ли ће некоме да поднесе или неће да поднесе.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, сад је поменуо да је за крађу, реците нам нешто о томе, против кога је за крађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мислим, за шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ту крађу што кажете да је била?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па то се дешавало касније, има преко 50 пријава које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је након овог догађаја што причате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Накнадно, кад су накнадно вршили, који су вршили крађе по тим објектима привођили су се сви људи, спречавало се, на томе радило се много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ти људи који су се привођили, Срби, Албанци, који?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па били су наши, Срби су привођени сви значи.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ја питам од припадника полиције Ваше.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Припадници мислим да су били неки резервни састав који су били, исто против њих има поднешене пријаве, то можете лепо да видите, ја се сећам да има негде око 50 пријава да је било поднешено, е то сад Ви можете да проверите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је све кажете накнадно?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све касније било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је касније било.

НАТАША КАНДИЋ: Па када касније, 10.јуна они излазе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рат је трајао три месеца, ја сад не могу да се сетим све што је било, ја не знам шта сам јео јуче.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја питам у време трајању оружаног сукоба, значи од 24.марта до 10.јуна.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Молим Вас судија, па немојмо.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам ја то ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је оно што зна?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли оптужени по месту, позицији коју је он имао, да ли је некада био у прилици да види неки документ који говори о томе шта се у Сувој Реци догађа. Да ли постоји и један званични документ из те полицијске станице који говори, да ли постоји документ или извештај вашег крим.техничара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите шта се догађа, конкретно на који догађај?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли постоји на пример извештај о убиству тог Србина.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Противим се судија, па оптужени је рекао да је за догађај у занатском центру чуо преко телевизије 2001.-2.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пита за то, пита?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па не, она пита, питање је да ли је видео документ о том догађају.

НАТАША КАНДИЋ: Он је рекао да је директно отишао да помогне тамо, како чуо.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ако је прво сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, нисте схватили питање?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Судија схватио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, кад је чуо да је погинуо Србин, да је?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Који Србин, не Србин, па није Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Молим Вас. Да ли је то регистровано негде, да ли у неком дневнику догађаја?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сигурно да је регистровано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су регистровани и ови лешеви који су пронађени што Ви кажете да је било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам, требало би да је и то регистровано, не знам да ли је регистровано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што ово кажете сигурно да је регистровано, а ово не знате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па кажем Вам сигурно, значи за сваки догађај који је пријављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи морало је бити то регистровано?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи морало би по правилу да се уведе у књигу дневних догађаја, догађај као догађај заведе се и требало би да буде, а сада да ли има или нема ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Последње питање, да ли командир или можда начелник ОУП-а, да ли су они обавезни да Вас информишу о томе да постоји документ да Вам дају на увид документа како би били упознати шта се догађа и у том контексту онда одредили своје поступање у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи питање је, да ли су, да ли командир је у обавези да му покаже тај извештај?

НАТАША КАНДИЋ: Командир или начелник, не знам.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је био рат, ми нисмо нити имали времена да гледамо то и шта је, ми нисмо знали где нам је глава, да извинете где нам је дупе, сваког тренутка само зову иди овамо иди онамо, нисмо, ја не знам ништа око тога.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, питање. Да ли је оптужени данас рекао како је било врло опасно, како је на 100-150 метара су неки терористи

претрчавали, јел тако, данас је рекао. Јел може да објасни то како он иде, добија задатак да обилази пунктове у граду и на периферији града са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он говорио да је то тог дана било?

НАТАША КАНДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао тог дана када је ишао да је било претрчавања?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, он је тим предочавањем и тиме да је било опасно описао целу ситуацију, не везано за један дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је на то питање, ја сам га и питала да ли је уобичајено да иде сам. Одговорио је?

НАТАША КАНДИЋ: Како онда он, како њему дају наредбу да он иде да обилази пунктове по граду и ван града са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, питала сам га ја то, одговорио је. Немате више питања. Изволите браниоци?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Да ли сте икада било какво наређење добили од оптуженог Митровића.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Од оптуженог Митровића никада нисам добио никакво наређење.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Ја сад имам само питања која се односе на наводе чињеничне оптужнице и то три питања да не би парафразирао ја ћу прочитати и то скраћено да, то је страна 3 оптуженице у трећем ставу: «Митровић Радослав у својству команданта 37-ог одреда ПЈП, Репановић Радојко у својству командира полиције ОУП Сува Река, Јовановић Ненад у својству помоћника командира полиције ОУП Сува Река, наредили да се изврши напад на цивилно становништво у делу града Рештанског пута, Беришанском насељу, где се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице и да се према цивилном становништву у том делу града врши убиство уништавања у великим размерама имовине које није оправдано у војним потребама, те да се након тога изврши расељавање албанског становништва», да ли су ови наводи тачни или не.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је све нетачно.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Добро. Даље на истој страни под I опис за Митровић Радослава. «по наредби Штаба МУП-а на Косову и Метохији командовао и за извршење те акције био задужен са око 40 припадника свог одреда испред зграде ОУП-а Сува Река, за време док су се они развили у стрелце и кретали ка Рештанском путу, окривљеном Репановић Радојку и окривљеном Јовановић Ненаду наредио да припадници ОУП-а Сува Река крену за њима и изврше претрес и паљење кућа, да лица која затекну у кућама ликвидирају а да лешеве убијених утоваре у камион и одвезу са лица места говорећи «крећите шта чекате, убијајте, возите, јел то

ја треба да радим уместо вас», јел тачан овај део у односу наредбе за вас и оптуженог.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је нетачно, то је драстично.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, и треће би још, имамо један део под Б, уводни део: «поступајући по примљеној наредби одабрали», Б Репановић Радојко и Јовановић Ненад, «поступајући по примљеној наредни одабрали групу сачињену од десет припадника активног и резервног састава полиције ОУП Сува Река, и којој су се налазили окривљени» па се наводи итд., «...и то Репановић речима, идите, убијајте, товарите, возите, а окривљени Јовановић Ненад наредио, ајде, ајде крените, а потом одредили другу групу припадника полиције ОУП Сува Река, којој је окривљени Репановић издао наредбу да заједно са припадницима цивилне заштите лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места». Да ли су ови наводи тачни.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је нетачно, ја сам рекао, господина Репановића нисам видео и како може то да постоји.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли има питања, да ли имате, изволите?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Малочас кад сте говорили. Дозвољавате непосредно судија. Захваљујем. Малочас кад сте говорили погибије Аранђеловића или Анђелкови Зорана.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Аранђеловић Зорана.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Аранђеловић, захваљујем. Или Ранђеловић.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Онда ја се извињавам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, није важно углавном знамо о коме се ради, официру.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поменули сте неки мерцедес.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Који је то мерцедес.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не знам која је марка, знам да је био мерцедес.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Мерцедес, путнички ауто јел тако.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Путнички аутомобил.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да не буде да је камион. Значи они су се налазили ако сам добро чуо у том мерцедесу, возили су тај мерцедес.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У путничком мерцедесу, тако је.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли знате који је позивни знак био за Ранђеловића.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не бих знао.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је он користио неки од ових позивних знакова са шифром «Чегар».

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно, не бих знао. Највероватније да је користио али не знам, нешто што не знам не могу да тврдим.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте икад чули да се у комуникацији између било кога користи презиме, име, име и презиме, или се користила шифра.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никада то није могло да буде, значи имали су сваки свој позивни знак и по позивном знаку, никада по имену или презимену.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Молим.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поменули сте одлазак у Пећане, ако сам добро разумео, јел се тако зове село.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је, кад сам на питање.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Прекинути сте, ја ћу поставити неколико питања из те области. Зашто сте кренули горе, ко Вас је упутио и са којим разлогом.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У село Пећане затражили су ова јединица, не знам која је била, помоћ горе да имају, ови, да желе да се иселјавају и стварали су додатни проблем и њима.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Будите јасни молим Вас кад кажете ови, ко ови.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ови из Чегрова, ја не знам која је то јединица била горе, и мени командир каже Нешо мораш да пођеш до Пећана да помогнеш људима да сместите те људе, можда су дошли из других села који су кренули да иду негде и.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То се ради ако сам добро разумео о некој колони Албанаца, јел тако.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је, колона нека је била Албанаца, и мени каже командир, Нешо мораш да пођеш, мало сам се побунио пошто је био мрак и то, али отишо сам на задатак и приликом извршавања задатка сачекали су нас на самој, то је у близини, од станице 150.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И објаснили сте нам детаљно тај догађај.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И објаснио сам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко вас је то сачекао, имате ли сазнања.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па ко нас сачекао, терористи, јел била је кинеска мина, и још једна друга зоља, две.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, да не буде да су вас позвали из ПП-а па сачекали.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да расчистимо ту ситуацију. Ако сам добро разумео ви нисте тај задатак испунили.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисмо могли јер смо били уништени, возили је било уништено, само смо чекали пола сата док нам је дошла помоћ да нас извуче са тог места.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, а како је гласио тај задатак, значи шта вам је речено, идите да расељавате, идите да им кажете да иду, да остану, шта.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не да расељавамо него да идете горе да сместите те људе да се не исељавају него да буду горе у својим местима.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да разговарате са њима, шта.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако, да одемо до горе и да им кажемо да се смире, да буду, нико ништа неће да им ради и да смо, те јединице да ће их заштитити, и нема потребе да иду и да се исељавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је било 05.априла. Тачно се сећам то ми је други рођендан мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '99-те?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: '99-те године.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми овако. Извињавам се, јел могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала. Помињали сте 37-ми ПЈП одред за који знате да је командир Митровић.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли знате још неки ПЈП одред на тој територији, или било коју јединицу која није 37-ми.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам, то су биле разне јединице, ја знам за ову јединицу, за 37-ми одред, можда су биле друге јединице, ја стварно.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јесте ли чули за 87-ми одред.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па нешто сам чуо за 87-ми, а ко је био из тог 87-ог, ја не знам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Како сте разликовали, јесте ли могли да разликујете да је 87-ми, или 37-ми, ко је одакле, како.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам, ја мислим по причи које сам чуо да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чуо је, не може, чуо је, не зна?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Објашњавао је то у истрази па због тога, ја постављам по томе питање судија.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да су људи били као логистика, подршка овом 37-мом одреду, колико ја то знам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јесте ли познавали неког из тог 87-ог одреда.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не сећам се, можда познавао сам неке старешине али којем су одреду припадали, не знам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Куће Бериша о којима говорите, када се гледа из правца полицијске станице према Рештану, са које стране се налазе те куће, са које стране.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Оне се налазе са десне стране од станице.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Са десне стране од станице.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Било је, ово што се дешавало јел тако.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па је са десне стране.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да, о којима Ви говорите да сте видели да нешто дими, да неке куће.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Е, то је са десне стране.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Говорили сте о колонама, поменули сте и било је питање од стране тужиоца за 27-ми, фиксно везано. Да ли је колона било и после тога или колоне везујете само за тај дан.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колоне су од оног тренутка када сам први пут то запазио, чини ми се да је било, опет нисам сигуран кажем, нон-стоп су ишле колоне и по дању и по ноћи, одлазили су у правцу Призрена.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми, јесте ли када комуницирали лично, директно са неким од припадника ПЈП-а 37-ог одреда.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кад кажем комуницирали, говорим о вези о комуникацији везе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не, никад.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јесте ли када комуницирали са Митровићем директно, јесте ли имали.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Са Митровићем никада нисам био у прилици да разговарам осим оног кад сам се упознао и доле кад је долазио док смо били у оном измештеном објекту.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте познавали евентулно официра Миодрага Станковића, полиције.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам ко је тај. Не сећам се, можда овако да га видим рецимо, и то, али по имену сад не знам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозвољавате само ја. Ја се извињавам, да не бих заборавила. Кад сте рекли да нисте никада комуницирали са господином

Митровићем. Како сте препознали глас, кажете препознајете, има карактеристичан глас?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па кад сам се упознао, ваљда чуо сам његов глас док су причали ту у истој канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И по томе?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И пот томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако сам добро разумео ви сте спречени у извршењу задатка, спречавање албанских колона и албанских цивила да се исељавају.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И то је био ваш задатак.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То је био задатак.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је било сличних акција на вашем терену, да ли Вам је познато да је било и других акција да је покушавано да се заустави Албанско становништво у исељавању.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па видите да Вам кажем, ту нико, они су решили, ко им је то, ко их је наговорио и то, ја се не сећам, рецимо конкретно то, али они су решили нису ни питали, ни било шта, него ишли су, нису ни хтели да уопште контактирају и.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко је то могао да их наговори, јесте ли их ви наговарали.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, не.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко би то могао.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам ко их је наговорио, да ли је то њихова страна, припадници УЧК-а, или ко их је, ја не знам. Јер они су радили по њиховој команди ја сам имао, само један пример везано за ово у стану, ја сам становао где је било мешовито и Шиптари и ми Срби и дошао је човек, дете кад ми је болесно било, отишла је супруга, узела је минђуше жуте, по некој бабској причи, да се опере дете, да се окупа и долази тај човек каже, онда кад су кренули били да иду за Албанију, каже минђуше да ми вратите, да ли хоћете да ми вратите, како да не, и расплакали су се, поздравили су се, кажем где идете, каже не знам идемо, кажу неки треба да идемо за Албанију, ко вам је рекао, не знам стварно каже, и поздравили су се и кажу да вам да Бог све што желите у тренутку, поздравили су се, ево ту је супруга моја, може да Вам потврди, и то је дирљив тренутак, сав сам се накомстрешо, значи није ми било пријатно то кад сам видео тако нешто.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Чули смо овај пример, а кажите ми, моје питање је било да ли сте чули да ико од припадника јединице којима је командовао Митровић или ваших наредио да се Албанци исељавају.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никада од никог нисам чуо да се исељавају Албанци.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Када сте описивали лице за кога сте тврдили, односно за кога тврдите да је Митровић испред саме зграде и овај сусрет 26-ог, значи враћамо се на тај догађај да не би било забуде, рекли сте да је био у зеленој униформи.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам да је био у зеленој.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Маскирној или зеленој СМБ.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Маскирној.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Маскирна униформа. Можете ли да опишете шта је имао на себи од униформе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па рекао сам имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чини ми се да је имао кошуљу било је топло време, да ли је имао загрнуте рукаве или је имао мајцу, сад стварно не могу тачно, а знам да је качкет имао на глави, да је пиштољ имао овде за, мало спуштен, тога се сећам, друго се не сећам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи то је.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тога што се сећам тог тренутка у тој ситуацији.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Захваљујем, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, питања даље?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Нешто судија је већ питао, а ја ћу само да наставим, колико је Бобек Вуксановић уколико знате међу становништвом, припадницима То и осталим био утицајан да нешто нареди.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па да Вам кажем, у Сувој Реци Бобан је имао велики утицај свуда, и међу Албанцима и међу Србима и при војсци и при полицији и у «Балкану» и у «Метохији вино», много се важила његова реч и много се поштовала.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Па шта то значи, јел значи да је могао нешто да нареди.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па по мени могао је, мора и да нареди.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли су припадници Вашег ОУП-а и припадници ДБ-а, улазили на исти улаз у зграду ОУП-а пошто сте рекли да сте били у истој згради.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, ми смо имали посебан улаз, они су имали посебан улаз.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли сте се Ви икад попели на звоник о коме смо сад причали.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Верујте ми да никада нисам отишао до тог звоника, стално, и ако сам видео ако су некад људи док је раније било,

можда погледам са пута, никада, ево сад могу да се закунем у шта год хоћете да никад нисам дошао до тог звоника и нисам био до тог звоника.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: И последња ствар, ако судија дозволите, ја бих само да предочим скицу, да потврди веродостојност ове скице, или дајте Вашу уколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На коју скицу мислите?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Скица града Сува Река, ова велика на А3 формату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, можете?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Може. Погледајте само, помоћну полицијску станицу и ветеринарску станицу, да ли је између те две зграде било багрење и неко растиње.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Само мало. Овако како је била помоћна зграда и сама је ограда била, имало је по целом скоро реду био је багрем, висине можда и по 7-8 метара, ја не знам колико је био висок багрем. Значи по целој скоро дужини од ове зграде где је био смештај све до према тротоару, према магистралном путу.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је црква била височија од звоника.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па сад не бих могао да Вам проценим, можда су и, можда је црква мало височија, не могу сад тачно.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је она у истом положају као што је на скици.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не, она је иза, мало иза, прво је црква, па је звонаре, увучено мало испод, можда и гледа у правцу цркве, ако је овде звонара, посматраш станицу, ја мислим да можеш да гледаш и преко цркве.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Може да се погледа, јел тако.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мокже, може да се гледа и преко цркве, сад моје мишљење које ја сад имам, ту слику.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Добро, немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, даље питања, изволите?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: (Адв.Владица Васиљковић и бранилац Слађана Чукарића). Да ли су снаге ОВК деловале и у цивилу у самом граду Сува Река.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Они су деловали и у цивилу и у униформи а да Вам кажем било је можда и много више у цивилу да су дејствовали.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Следеће питање је, да ли сте на прозорима у полицијској станици стављали панцирне прслуке и металне сефове, касе, како би се заштитили од пушчане ватре.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ми смо имали неколико пута напад на станицу и због заштите ови људи који су радили у дежурној служби увек су стављали по два панцира, ето тако висина, да би се заштитили, како

непосредно шеф смене и овај радник који је био на средствима везе, то је иза њега у истом нивоу значи врата, седела је каса а исто на прозорима су стајали панцири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступио адв. Палибрк Драган.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Само није било панцира где је било на средствима везе који прати, који може да види помоћни објекат овамо.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Следеће питање, малочас сте изјавили да је бежало становништво Албанске националности. Да ли је тог и тих дана бежало и становништво Српске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког дана?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Тог или тих дана, значи односи се на временски период, судија када је наводно дошло до покрета и миграције становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је колоне од 27-ог?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: 27-ог. Да ли је тих дана бежало и Српско становништво.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не бих знао, можда је било али не знам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро, да ли сте штитли имовину лица Албанске националности.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Рекао сам да смо штитили и то немилосрдно и кажњавали смо и наше полицајце, управо можете то да проверите да има колико је по мом сазнању, преко 50 кривичних пријава.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања, изволите?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: (Адв.Милан Бирман, бранилац окр.Зорана Петковића). Рекли сте да су припадници ОУП-а Сува Река били задужени са плавим маскирним униформама.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Јел било и оних обичних плавих или су само ношене те маскирне униформе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сви припадници полиције и који су били ангажовани у резервни састав сви су имали, значи у плавим униформама.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Маскирним.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Маскирним.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да ли се дешавало да нека лица која нису били припадници полиције учествују у неким полицијским акцијама обучени у полицијске униформе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То никада није било, нити је смело да се то дешава. Да рецимо буде комбиновано, неко, него кад, рецимо то је било једнообразно све.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Не, можда ме нисте разумели. Лица која нису припадници полиције да су обучени у полицијске униформе заједно са полицајцима учествовали у неким задацима, акцијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали такав случај?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да ли је био такав случај и да ли је то уопште могуће.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То једино када је био увиђај, рецимо овај који је из увиђајне екипе, крим.техничар, он је у цивилу ишао, ако је обезбеђен.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Не, нисте ме разумели, да ли неко неовлашћено носећи полицијску униформу заједно са полицајцима учествује у неком задатку, акцији и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко ко није полицајац?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Неко ко није полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обуче униформу, значи није полицајац а обуче униформу?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То није смело, ко је смео то да тако да се понаша и да се облачи. То није смело, није било сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то се није могло?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Шта Ви мислите, како би изгледало кад би неки такав човек, тако обучен, дошао испред полицијске станице и одатле кренуо на задатак заједно са полицајцима.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: То би одмах хапсили и затварали.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Интересује ме још само, да ли је некад по командној структури полиције издавана наредба припадницима територијалне одбране.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никада ми нисмо могли припадницима територијалне одбране, они су имали своје старешине, које су имали, и ми са њима нисмо имали ништа.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: А неким другима, или значи, само сте полицајцима у оквиру задатака које сте извршавали а не оној наредби према грађанима и тако даље.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У оквиру задатака, значи, само нашим припадницима ОУП-а, никоме више.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има још питања?

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: (Адв.Горан Фолић, бранилац Петковић Мирослава).
Вис те рекли да сте 26.03., дошли испред ОУП-а Сува Река.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: У јутарњим часовима.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Јел у тим часовима јутарњим, видели ауто патролу
коју су сачињавали Тањевић, Чукарић.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У јутарњим часовима ја када сам дошао, то је
било пола седам, ја нисам видео чланове патроле, где су били, ја стварно
никог нисам видео. Једино што сам видео, видео сам да је један припадник
био на стражи доле код оног помоћног објекта и овај који је требао испред
станице био је можда мало даље, друго ништа ја не видим.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Хоћете ми рећи, да ли знате које наоружање је
дужио Петковић Мирослав као резервни полицајац.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ко.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Које наоружање је дужио Петковић Мирослав.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Петковић Мирослав колико се ја сећам имао
је аутоматску пушку.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је имао бомбе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па, припадницима резервног састава
избегавало се рецимо, у нашем знању да им се да, ако су они добили од
некога то ја не знам, ми нисмо то дозвољавали да припадници резервног
састава носе бомбу, значи, само припадници активног састава.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Хоћете ми рећи, да ли је пре 26.03.'99.године,
Петковић Мирослав учествовао у неким полицијским акцијама,
специјалним.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли је учествовао. Ја стварно не знам да ли
је учествовао, знам да је требао да иде са том увиђајном екипом и да ли
завршио, мислим у пратњи, сигурно да је завршио да је пропратио то.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А реците ми, која је његова дужност била у тој
патроли као полицајца у резервном саставу. Шта је он обављао.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он је био члан патроле, исто значи, кад се
ангажују резервни састави и активни састави исто подлежу као активни
састав. Иста команда је за све њих.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А реците ми по хијерархији како је било.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: По хијерархији зна се, вођа патроле је
одговоран за чланове патроле.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Активни полицајац.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Активни полицајац, тако је.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: А испод њега је био резервни.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Зато што нисмо имали људства и онда смо, да би се ојачала патрола онда смо давали и чланове из резервног састава.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је он могао да буде вођа патроле.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никада није могао поред активног резервисте да буде вођа патроле.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Хвала, немам више питања судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вођа патроле може да изда неку наредбу, кад је на терену.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па вођа патроле, значи управља својим члановима патроле, не знам какву наредбу, али може да им изда задатак који добије да треба да уради, значи само то може да им изда, друго не може да им изда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања. Изволите?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Још једно питање судија. Да ли полицајац приправник у мирнодобским условима носи ватрено оружје или носи само службену палицу. У мирнодобским условима, у нормалним.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У мирнодобским условима, он носи само службену палицу и док не заврши приправнички не може да добије наоружање.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала лепо судија. Немам више питања.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: По мом знању.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Спомиње се Ђорђевић Мирослав, да ли Ви њега познајете.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па Ђорђевић Мирослав, питала ме је и ја, по имену Ђорђевић значи знам да је тај из Војног одсека, можда је неко други, сад опет ми није јасно ко је, али ја колико знам мислим да је он, е сад.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли можете да га опишете.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Могу да га опишем. Био је плав дечко и он је погинуо са покојним доктором Бобаном кад је требала да се укаже помоћ горе у Дворане, сачекали су их, поставили паралелно заседу, убили и онда су пришли доле оверили их, где су му и њему пола главе разнели.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли је имао бркове.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не. Тај Ђорђевић Мирослав ако ја мислим на тог, он није имао.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Реците ми, јел имао неко наоружање.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У рату су сви носили наоружање.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Немам више питања.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само да разјаснимо ово, да ли је постојао припадник полиције ОУП-а Сува Река по имену Ђорђевић Мирослав. Јел ме чујеш.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Чујем Вас, значи Ђорђевић Мирослав, никакав припадник полиције није постојао.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Хвала.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико ја знам, то може ево и командир је ту, колико се сећам сигурно да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли су били блиски Ђорђевић Мирослав и господин покојни Бобан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато то, да ли су уопште били блиски?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Па не знам колико су били блиски, али су Бобана уважавали сви, од грађана Суве Реке, е сад њихову блискост не бих могао, али значи пошто су били по тој војној линији, он је био неки старешина при територијалница, пошто је и доктор Бобан исто био ту, једино по томе ако су били блиски, по линији рада и то, а и овако по поштовању, веома су поштовали покојног доктора Бобана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више питања. Изволите?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: (бранилац Рамиза Папића). Ако може само да окривљени каже судском већу, он је рекао од прилике нормално шта је све обављао Рамиз Папић, односно по чему је био као возач познат и тако даље, али ако би могао само прецизније мало да каже који су његови домени послова били, која су његова задужења у оквиру полиције Сува Река, били.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Папић Рамиз је био, рекао сам веома вредан и способан дечко, он је радио у патроли, као члан патроле, али у својству возача и увек због те његове способности и то, и да ти кажем право, без обзира што је био мали ситне грађе али је био веома храбар и то, и возио је свуда, ангажовали су га свуда као возача, или ја ако будем одлазио негде на терену узимао сам га као возача, и комадник га је узимао и сви су га ценили у читавом колективу нашем.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Значи, ако могу да изведем неки закључак он је углавном био на терену ишао је по терену ван Суве Реке и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо закључке само?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Да ли може да се такав закључак, ево ја кажем да ли може, он ће рећи да или не.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Он кад је радио он је нон-стоп био у покрету, та патрола, рецимо ако је био у патролу час иде тамо, час иде овамо, значи није био присутан стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Оптужени Митровић, можете. Само мало да се Ви померите. Чули сте одбрану да ли имате нешто да прокоментаришете, да поставите неко питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Прво бих имао да прокоментаришем стручно поједине ствари које је господин навео а затим да поставим питање или да пар реченица кажем. Многе детаље је он изнео овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, прво питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И питања и то. У односу на оно што сам ја јуче говорио то је сасвим другачије што је он данас говорио, а из пуно којих разлога. Прво много замене је направио, Ранђеловић Зоран, није мој заменик команданта, него је Гријић, мајор Грујић Предраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његово сазнање, то је његово сазнање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро, али ипак да би то ради записника тако. Никада нисам ја са Ранђеловић Зораном био код њих у полицијској станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо тако. Само питање прво поставите, па ћемо онда да прокоментаришемо?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ови оклопни камиони, наши камиони којима смо ми пролазили још што су били оклопљени челичним таблама које су рађене стручно у 14 Октобар-Крушевац у у Машинску индустрију у Нишу. Те траке, гуме са стране нису то имали наши камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, да ли сте ме разумели. Питање поставите уколико имате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја бих хтео само да што је навео опис за тог човека који је навео моје име, да сам то био ја тог дана, са таквим описом и са таквим возилом и да сам ја возио, ја сто посто, хиљаду посто тврдим да је највероватније, не кажем да не говори истину, највероватније направио замену са другом особом или са другим старешином и пред овим судом, пред Богом, пред како год желите, ја се заклињем и кунем се у своја три детета да ја тог момента нисам био тај о коме господин говори. Не кажем да он не говори истину, могуће да ме је он заменио са сличним старешином којег је господин, мој бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јовановићу, јесте ли Ви видели овог господина овде, господина Митровића тог дана?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико сам га ја познавао он је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је колико сам га познавао он је тај. Хоћете прићи па?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колко сам познавао кад је он дошао, он је господин Митровић.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, ја сигурно тврдим да ја нисам био, и кунем се, тог дана, већ да сам био где сам све јуче објашњавао, јер имам фотографију од тог дана и имао сам униформу дебелу зимску а не да сам био у кратким рукавима и у мајцама, имао сам радио станицу, човек ме сасвим супротно описао од оног што сам ја у стварности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Зато молим да уђе у записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је Ваше. То је већ ушло у записник?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И још једну ствар само да појасним што је врло битна, ово кретање и дан данас се тако ради у критичним местима у копненој зонирецимо где је мирнодобско стање, жандармерија ако очекује неки случајни напад мора људство да искрца, да возило прође безбедно а да би људи пешице прошли, а Рештане и Сува Река је можда увече било ризично место од мине или од ручног бацача да погине људство у возилу, значи не мора то кретање да се сматра борбеним кретањем и да иду нешто, можда су се само из мера безбедности су се тако кретали. Молим Вас да ме то разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел имате још неко питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, захваљујем, биће у току поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала седите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, да ли Ви имате питања. Нема питања. Да ли Ви имате још нешто да изнесете у своју одбрану, да додате?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Колико се сећам, што каже господин Митровић ја знам њега да је он био, можда је неко други, али колико се ја сећам да је он био, сад да ли је неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се сећате када су прве НАТО бомбе пале на подручје Суве Реке, Призрена.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Прве НАТО.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, прве НАТО бомбе.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Стварно не знам, јер ја нисам био ту, ја сам био у Призрену, значи 24. на 25-ти, а знам да је, нон-стоп да су тукли горе на Дуљама где је била војска, нон-стоп и по дану и по ноћи, били су нон-стоп.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел знате кад су прве НАТО бомбе пале на подручје Суве Реке.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не знам, знам да у центру Суве Реке, негде од прилике да су пале док смо били у шумарској кућици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Јовановићу, знате што ми се намеће, па не могу да одолим а да Вас то не питам. Како се тако добро сећате да, својих комплетних активности целог 26-ог марта, ево ја немам појма шта сам 26-ог марта те године радио, сећам се одлично кад је кренуло бомбардовање и знам тачно кад сам чуо прве бомбе, али, разумете. 26-ог марта, те године шта сам радио немам појма, а Ви добро знате,

односно одлично се сећате целог тог дана и Ваших активности у току тог дана, па бих Вас молио неко објашњење у том смислу.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Мени ништа не значи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Разумем ово што сте били, били са дететом, болесно је дете и тако даље.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да Вам кажем као и остали други дани, једино по сећању што ми је остало, тај непријатни тренутак и што знам да сам после почетка бомбардовања први дан дошао на посао, иначе исто 26-ти, као и сви остали радни дани. Никаква нешто, посебно, или нешто да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо седите. Хоћемо оптуженог Чукарића да позовемо. Добро, у реду. Хоћете сутра да наставимо. Добро.

На сагласан предлог странака

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, следећи је одређен за сутра.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА